

RAFAELOVA ŠKOLA

Vlasy dryád

Renata Štulcová

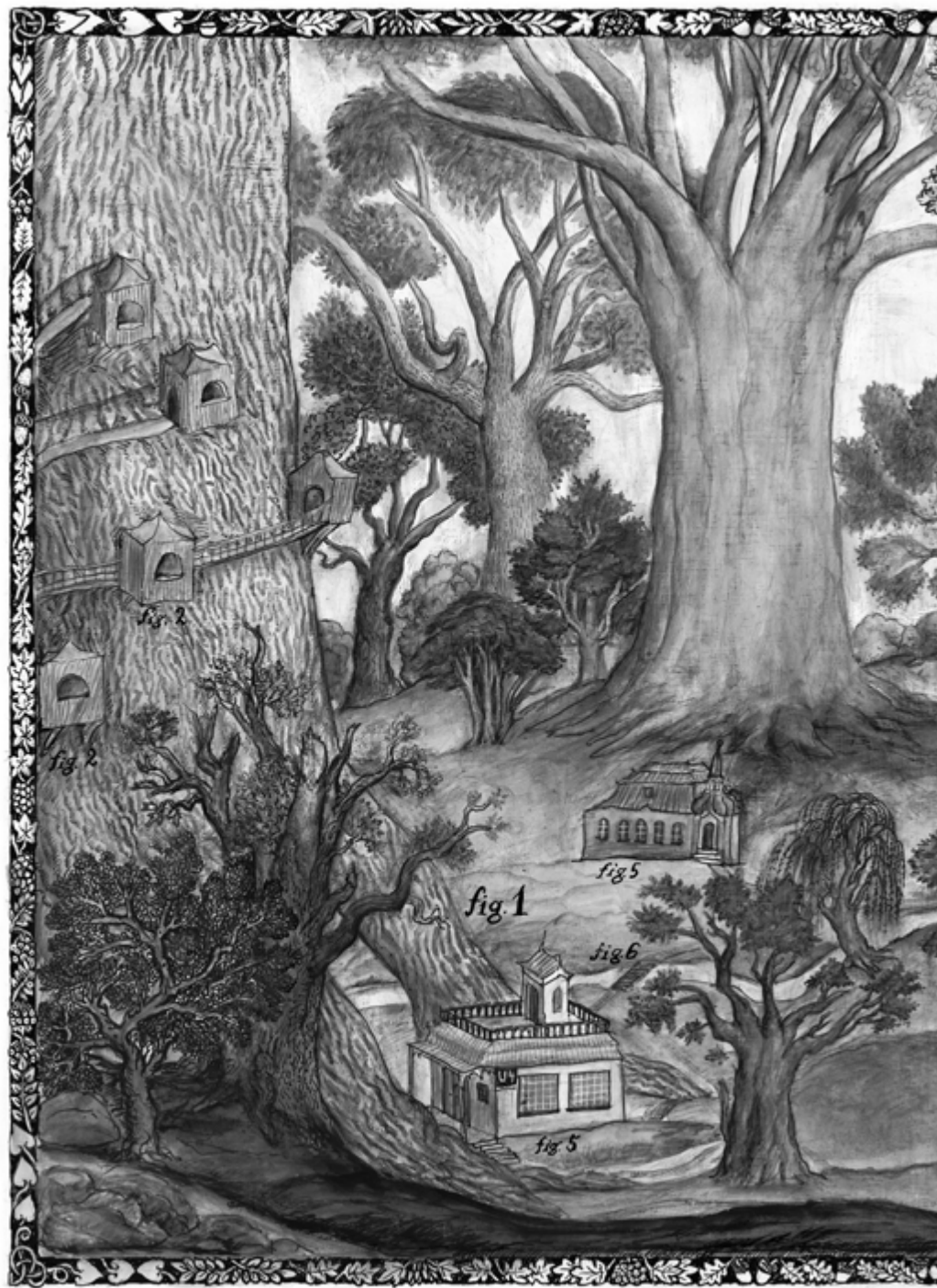

MAITREA

RAFAELOVA ŠKOLA

Vlasy dryád

Prastarý LES
SILVA je
sídlm DRÝÁD.
GI GANTICKÉ
STROMY fig.1 jsou obytné
DOMKY fig.2 slouží
studentům, stejně jako
JÍDELNA fig.3, STUDOVNA fig.4
a UČEBNÝ fig.5. Silvou
protéká POTOK fig.6
s VODOPÁDY fig.7.

RAFAELOVA ŠKOLA

Vlasy dryád

Renata Štulcová

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Štulcová, Renata

Rafaelova škola. Vlasy dryád / Renata Štulcová. -- První vydání v českém jazyce. --

Praha : Maitrea, 2018

ISBN 978-80-7500-402-4

821.162.3-31 * 821-93 * (0:82-312.9)

– české romány

– fantasy romány

– publikace pro děti

821.162.3-3 - Česká próza [25]

821-93 – Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Renata Štulcová

Rafaelova škola

Copyright © Renata Štulcová, 2018

Illustration © Jarmila Marešová, 2018

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2018

ISBN 978-80-7500-402-4

Obsah

1. Za dvěma ochrannými kruhy	1
2. Kořeny dryád	15
3. Cvičný les	27
4. Fotosyntéza za bouře	57
5. Slunovratný sen	75
6. Kam patřím?	87
7. Čím budu?	109
8. U dějepravce	123
9. Setkání v Motýlí věži	133
10. Šípková Růženka	183
11. Na Svatoboru	205
12. Prázdniny v Římě	249
13. V zahradách	283
14. Zkouška z květinové terapie	299
15. Ve Finiasu	311
16. Romantika na letišti?	329
17. Zahájení školy v Římě	339
18. Duch	353
19. Pozvánka na ples	363

20. Tajemství mycelia	373
21. Taneční zkouška	383
22. Konkurz	393
23. Přírodní kosmetika	401
24. Tanec císařského páru	407
25. Šaty na ples	415
26. Sladkých šestnáct	425
27. U Dianina zrcadla	451
28. Císařský ples	469
29. Johanka z Arku	497
30. Amor a Psýché	511
31. Turnaj ve florbalu	527
32. Láska je silnější než smrt	579
33. První rande	591
34. Nejkrásnější vánoční dárek	605
35. Výcvik	615
36. Shakespearovský slam poezie	627
37. Svatý Valentýn	651
38. Ústa pravdy	659

Milí čtenáři,
snažíme se, aby naše knihy byly perfektní. Pokud i přesto objevíte v textu nějakou chybu, napište nám na nakladatelstvi@maitrea.cz a my ji rádi opravíme.
Díky, Vaše nakladatelství

Viděla jsem Marinu chvějící se strachem. Rty měla bezkrvé, v očích slzy a prosbu, aby to vše již přestalo. Bylo mi jí líto, když ji síla metamorfózy počala měnit. Nyní již týden spí dryádí sen. Napůl sní, napůl bdí, nic necítí, smysly má otupené, aby ji neuvzbudily bolesti, které provázejí růst dryádího těla a proměnu lidských buněk v buňky stromu. Když jí Otoljenka přikázala, aby zabořila chodidla s prsty do hlíny, nechtěla. Bylo vidět, že doufá v zázrak. Vroucně si přála vymanit se z kruhu metamorfóz.

Jenže měla v těchto horkých dnech žízeň. Od příjezdu do Rafaelovy školy jí ani Flóra, ani Otoljenka nedaly úmyslně napít. A ona sama se chvěla jako v horečce a pro vodu si dojít nedokázala. Když stála v lese nahá a schoulená, podobala se spíše raněnému zvířeti než dceři královny víl a elfů. Otoljenka s vychovatelkou jí polily nohy vodou a žíznivé kořínky rašící jí na prstech začaly nasávat vodu i s živinami. Během krátké chvíle bylo patrné, jak jí pokožka zelená. Chloroplasty se jí množily v krvi a počínaly první slabou fotosyntézu.

Fotosyntéza je zázrak, opojné kouzlo, pro které my dryády žijeme. Zbavila Marínu strachu, ukolébala ji k spánku.

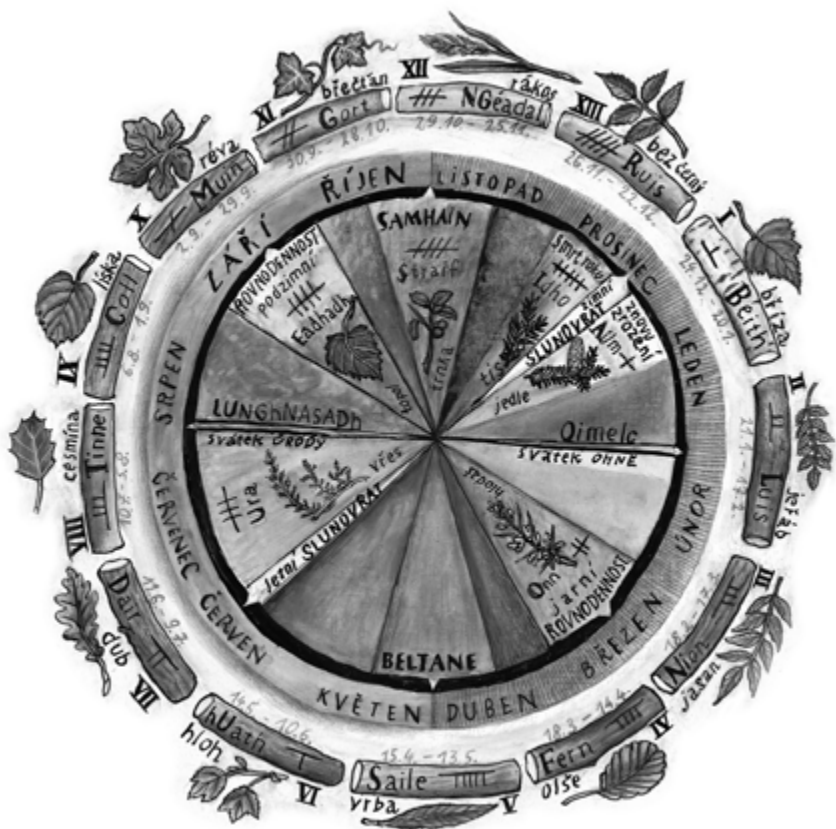
Zítřejší dopoledne se probudí. Tělo má dryádí, ale mysl? Kdoví. To se ukáže.

Proč nejsme všichni na Gaie stejní? Proč nás bylo stvořeno tolik říší? Proč někteří mohou procházet z prostoru do prostoru, do prostorů vyšších i nižších a jiní jsou stvořeni jen pro jeden prostor? Proč jsou jedni věční a jiní smrtelní? Proč, když Amor střílí své šípy bez ohledu na tyto rozdíly?

Marinina touha stát se člověkem je nebezpečná. U dryád se toho může hodně naučit, ale obávám se, že namísto poznávání magie stromů si bude ošklivit své tělo.

Psal o nás dryádách už Ovidius. Ale lidé mu dodnes i po dvou tisících letech nechtějí uvěřit. Všelijak jeho slova překrucují, protože je děsí představa, že se ve zdánlivě lidském těle dryády skrývá rostlina s kořeny.

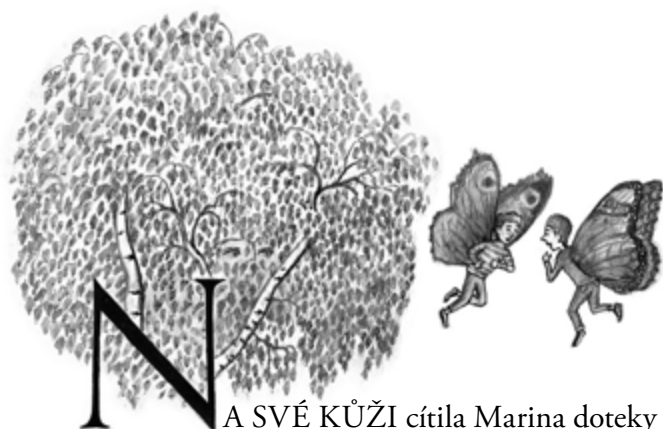
Ach, Marino, kdybych ti tak jen uměla pomoci... My obě jsme byly stvořeny, abychom opatrovaly svět. Budu tě hlídat, jak si přál Arthos.

Za dvěma ochrannými kruhy

1.

*Na bílé zdě stříbrnou zář
rozlila bledá lůny tvář.
Karel Hynek Mácha, Máj*

NA SVÉ KŮŽI cítila Marina doteky nočního vánku. *Ne, to není má kůže, to je má kůra*, uvědomila si, když se probudila z první dryádí únavy a otevřela svůj březový zrak. Viděla skrze celý les. Slyšela elfi i dryádí říši zpívat, fauny hrát na syringy, Panovy flétny. *Vidím všechno, slyším všechno, jak to dělám?* nerozuměla své nové metamorfóze. *Tady u nohou mi chrupe Čert. A vidím dokonce sebe? Bílou kůru. Březovou kůru. Proč se stále chvěju? Aha, to vánek! A pode mnou je můj stín, to babička se na mě dívá a můj kmen a má koruna přitom zachytávají její stříbrnou záři. Chodidly, prsty, kořeny se bořím a nasávám vlhkost, kterou mi Gaia dává. A ona mě tak*

pevně a přitom něžně drží a chladí. Noc je horká. A paže se mi samy vzpínají vzhůru k nebi. Je to tak nádherný pocit...

Dryádí únava ji znovu přemohla. Vznášela se kolem svého kmene, upadala do spánku, větve jí klesaly. Pak je znovu zvedala, když se probouzela. Z dálky slyšela jásavé trylky syringy. *To hraje Puk nebo pan profesor?* napadlo ji.

Zaslechla nočního dravce a potom Čert zvedl hlavu a Marině se kolem kmene otřel ohnivý kožich. *Liško?! Ty jsi tady?*

Les byl plný zvuků a tónů a dokonale probuzená Marina zase hleděla mezi stromy do jeho hlubin, do dálky. *Jak to dělám? Jak můžu vidět skrz naskrz mezi všemi stromy? Tamhle je opravdu Puk a sedí si a hraje. A tolik vil, dryád, faunů, zvěře...* Pak ji zamrazilo. Divné postavy, které neznala, chodily lesem. Daleko od ní, zakuklené v kápích. Vanula z nich staroba, dávné věky. Měla pocit, že se ocitla v jejich středu. Cítila jejich soustředění a pohled. Viděla, jak Světlana i Julián sáhli do toulců pro šípy. *Kdo to je? Sledují mě? Co chtějí?*

Vtom Světlana Marinu obešla kolem dokola. *Opsala kolem mě ochranný kruh!* vyděsila se Marina a rozechvěla strachem.

A potom se zčistajasna a odnikud v kruhu, který Světlana opsala, zjevila divoženka. Ani Julián, ani Světlana se nehnuli.

Oni ji nevidí! uvědomila si s hrůzou Marina a Čert pootevřel zvědavě jedno oko. Když si divoženka sejmula kapuci, poznala v ní Marina krásnou dryádu, plavovlasou Egerii.

A tato tajemná dryáda, na kterou Marina tolik žártila, ji pohladila po bělostné kůři a zašeptala: „Marino, neboj se.“

Aine stála uprostřed vzrostlé louky Prosebna a stejný vánek, který povíval listím její dcery, vířil i její vlasy. Vesmír zpíval a Aine s tváří

obrácenou k matce Luně naslouchala jejímu vyprávění. Nikdo kromě Luniných potomků nemohl její květnatá a stará slova zaslechnout. Aine hleděla vzhůru a z očí jí stékaly slzy. Každá kapka na její tváři v sobě nesla maličkou duhu zrozenou ze světla a hořkých slz matky Luny.

Když skončila, Aine dlouho mlčky stála. Myslí jí duněly vzpomínky na pradávnné bouře. Nakonec se zhluboka nadechla: „Ano, matko, pokusím se. Budu se snažit, aby se stalo, jak říkáš.“

Luna se zamlžila, astronomové měli nad čím hloubat a jen dcery Luny věděly, že to nejsou závojovité mraky na obloze, ale že jejich matka skutečně pláče.

A Českou kotlinou se počala valit mlha. Ze všech stran, ze všech řek, ze všech lesů.

Když se Aine vrátila k vílímu pavilónu, zastavila před budovou a položila dlaň na sloup u vchodu. Cihly a malta. Z lidského hlediska stavba velmi stará, dokonce několik století. Z Ainina pohledu jako kdyby to bylo nejdříve včera, kdy tenhle pavilón stavěli. Snažila se nevzpomínat na dceru, kterou ztratila před mnoha tisíci lety. Jenže Mani se jí stále zjevuje před očima. Snad proto, že Marinin osud se může naplnit stejně jako osud Mani. A také snad proto, že Marina, jak dospívá, je Mani čím dál více podobná.

Aine zhluboka vzdychla. „Jak já jen to té mojí berušce vysvětlím? Nebude na to chtít přistoupit...“

Pan s Arthosem prošli vrátnicí Astronomického ústavu, a přestože až do této chvíle hleděli do vesmírných map, svit paní Luny je překvapil. Její stříbro se odráželo od kupole, od oken a také od automobilů zaparkovaných před ústavem.

„Vymazal jsi mu paměť?“ zeptal se Arthos a sundal si sako. Uvnitř ústavu se slušelo být formálně oblečen, teď stačilo jen tričko. Pan přikývl. „Nemůžeme riskovat, že se někdo dozví, co jsme hledali a počítali. Vůbec našim výpočtům nerozuměl a navíc ses mu zdál podezřelý.“

„No jo, když já se neumím udělat tak starším jako ty,“ rozhodil Arthos bezradně ruce.

Ano, Pan šel za jedním z nejslavnějších astronomů profesorem Pavlem Pátkem s pořádnými šedinami a vráskami ve tváři. Zato Arthos, který s profesorem Pátkem kdysi studoval, ať se snažil, jak se snažil, si uměl iluzemi přidat jen pár let a pořád vypadal jako profesorův vnuk.

Teď si nervózně prohrábl vlasy. „No, pravda, bylo to dost nepříjemné, jak mě neustále sledoval. A já z toho měl takový divný pocit. Vždyť jsme spolu kdysi na univerzitě kamarádili. A když jsem mu teď musel lhát, že ho děda pozdravuje... To bylo hrozné!“

Procházeli od ústavu pěšky pražským Spořilovem, nikoho nepotkávali, a mohli tak hovořit v prajazyku, aniž by se vystavili sebemenšímu podezření.

Arthos kroutil hlavou. „Mezi lidmi je všechno tak obtížné. Vždyť jsem na světě jen takovou malou chvíli a už ze sebe musím dělat svého vnuka. A zvláště na těch astronomických konferencích je to dost náročné.“

Arthos umlkl a stejně jako Pan se soustředil na velkoměsto, kterým procházeli. *Je těžké na to nemyslet, říkal si. Nemyslet na to, co jsme zjistili. Přijeli jsme kvůli Plutonovi, jestli zase nezatemní Marině paměť... A to, co jsme zjistili, je mnohem šílenější... Třeba jsme spletli výpočty... Možná... Kéž bychom si je spletli...*, posmutněl Arthos.

„Nikommu ani slovo,“ zastavil se Pan na chodníku. „Odeď musíš své myšlenky uložit doslova do trezoru. Nikdo si v tvé mysli nesmí přečíst ani útržek toho, co jsme zjistili. Dobře jsme udělali, že jsme nešli za Markem. Kdyby viděl, co počítáme, bylo by to jako přilévání oleje do ohně a Marina by byla v ještě větším nebezpečí, než je nyní. Ale teď už o tom ani slovo a musíme mluvit česky, začíná tady být příliš mnoho lidí.“

Auto měli až na opačném konci Prahy, takže museli projít středem města. Lidé tuto vzdálenost překonávají pomocí hromadných dopravních prostředků či taxíků, ale král lesa s králem kentaurů dávají přednost pohybu pod nočním nebem. Odkud právě teď na ně shlíží Luna, která se zamlžuje. A mlha stoupá od Vltavy. Vzduch v ulicích je vlhký a začíná chladit. Špatné to znamení...

V horkém již téměř letním večeru Prahu doslova zaplavili turisté. Pan s Arthosem mezi nimi klíčkovali a Pan přitom kývl k nebi na zamlženou Lunu. „Něco se děje. Až se vrátíme, půjdu za Aine a ty rychle a nenápadně domů. Za Marinou, chlapče, nechod.“

„Proč bych za ní chodil?“ zeptal se Arthos s nedůtklivostí mladého, kterému radí moudré stáří.

„Dobře víš, Arthosi, že naslouchám srdcím, která chodí lesem. A proto vše vím. Víím, že se o ni bojíš. A rád bys ji viděl i třeba jen v podobě břízy. Spí dryádí sen, je hlídaná a zároveň kolem ní slídí divné síly. Nemohou se k ní dostat, ale slídí. Pozorují každého a vše, co se kolem ní šustne. Byla by hloupost na sebe upozornit. Viděl jsi naše výpočty, všechny ty diagramy. Není to tak dávno, co jsem tě ve škole učil, že svět se neustále mění, nic není v klidu. Všechno má svůj příliv a odliv, v životě zažíváme změny a výkyvy. Dokonce i láska se může změnit a často se mění v nenávisť.“

Arthos zklamaně přikývl. „Ty horoskopy a diagramy vycházejí úplně jinak, když započítáme vliv souřadnic před pádem Atlantidy.“

„Právě proto jsem, Arthosi, trval na tom, abychom spolu šli vše přepočítat. Když jsem se rozhodl, že staré záznamy z Atlantidy uzamknu a zapečetím a nechám čas, aby je pohřbil tak, že se k nim nedostanu, pohřbil jsem tak aspoň symbolicky všechny, kdo zahynuli v té vroucí vlně hořící lávy.“

Sám víš, že není moudré se příliš dívat do budoucnosti. A tak jsem to tenkrát neudělal ani já, přestože právě já vás učím, že vesmír se chová podle principu příčiny a následku. Učím vás, že nic se neděje náhodou. Každá příčina má svůj následek a každý následek má svou příčinu. Jenže se mi zdá, že ty si pořád neuvědomuješ vážnost celé situace. V lásce každý ztratí hlavu. To mluvím z vlastní zkušenosti...“ Pan se na chvíli odmlčel a zaposlouchal se do neslyšitelných zvuků světa. Arthos zatím našťavaně tiskl čelisti.

„Myslím, že nás někdo sleduje,“ zašeptal Pan. „Cítím zvláštní nezvyklou starobu. Pradávnou starobu, které nerozumím. Nevím, kdo to je.“

Arthos se obtížně probíral ze své našťavanosti a přitom nadzvedl překvapeně obočí. Chtěl se na něco zeptat, když mu v tu chvíli zakručelo v břiše. Byl našťavaný, zmatený a navíc hladový.

„Pojď, tady za Týnským chrámem znám jedno místo, kde výborně vaří a kde vládne klid,“ rozhodl moudře Pan a vedl ho ze Staroměstského náměstí, kde kdysi Marina s Médeou hledaly Panovu podobiznu, tedy kamenného krále lesa v podloubí Týnské školy. Tam teď Pan zamířil do úzkých uliček kolem chrámu.

„Moc se to tady změnilo od té doby, co jsem tu byl naposledy,“ rozhlížel se Arthos při chůzi.

„A to bylo kdy?“

„No, nedávno.“

„Nedávno, když jsi studoval,“ doplnil ho Pan se smíchem v hlase. „Vy kentauři to lidské plynutí času asi nikdy pořádně nepochopíte.“

Arthos si nepatrně povzdychl a vzpomněl si na Pavla Pátka, u kterého dneska počítali postavení planet a hvězd. Tenkrát se za ním mohly studentky uběhat. A dneska je z něho dědeček. Mezi lidmi se Arthosovi odjakživa zdá, že on sám stále stojí na místě, zatímco celý svět kolem něj běží jako o závod.

„Lidský svět je divný. Není mi jasné, proč na něm Marina tak lpí,“ prohlásil, než vstoupili do restaurace. „Umíš si představit, že mi před svými spolužáky řekla, že chce být člověkem?“

Pan se pousmál. „Tak to si představit umím.“

Aine se vracela do vílího pavilónu tak nešťastná a utrápená, že jí mlha téměř předstihla. Noví budoucí primáni hlídání vychovatelkami spali svůj víl a elfí spánek, a Aine proto po měkkých kobercích zamířila rovnou do své komnaty. Matčinu záři rozmělnovala mlha, a tak jen matně dopadala dovnitř přes krajkový záclon.

Aine ihned ode dveří zamířila k ložii a otevřela prosklené dveře dokořán. Mlha vpadla dovnitř. A s ní i Lunina záře, kterou Luna svou dceru nyní objala.

Matko, jak já jí to jen vysvětlím? vzdychla znovu Aine. *Marinka to vše odmítne podstoupit. Nechce s mým... tedy se svým pravým světem nic mít.*

Luna odehnala mlhu, aby viděla dceři zřetelněji do tváře.

Má milovaná Aine, naděje vždy umírá poslední. Odhod' obavy. Vždyť víš, jak silnou máš dceru. Unikla z Pohřbeného města. V nejtěžší chvíli se dokázala soustředit a naslouchat moudrosti vody natolik, že našla způsob, jak sebe a Stellu dostat na svobodu.

Aine se tiše opírala o rám dveří a po tvářích jí stékaly slzy.

Vtom se mlha rozvířila vánkem vonícím kůrou a listím, houbami a jehličím. Po trávníku přešli dva jeleni a z pod stromů vyběhla další lesní zvířata, znamená, že král lesa přichází. Jenže s utrápenou Aine to ani nehnulo. Měla pocit, že nastala její poslední chvíle, že svět umírá, že se jí naprosto vše vymklo z rukou. Chtěla Marinu obejmout a už ji nepustit. Schovat toho snílka, to dítě před celým světem, který je sice krásný, ale i krutý zároveň.

Pan k ní došel a položil jí ruku na rameno.

„To je dobře, že jsi tady, drahý,“ zašeptala. „Potřebuju ti sdělit něco, co změní tvé plány s výukou Marininy třídy.“

Pan povytáhl obočí, protože z Luniny zamřžené tváře opravdu nedokázal vyčíst, co svým dcerám říkala. Tušil, že to bude něco vážného, ale Ainina stažená jindy tak krásná tvář ho zarazila. Aine ukázala rukou k pohovce.

Když se posadili, Pan mlčel a Aine hledící na květiny ve váze na konferenčním stolku mu vyprávěla: „Nevím, kde začít. Tenkrát, když jsem se rozhodla mít s Petrem mou Marinečku... Udělala jsem chybu, které by se žádný vládce elementálů neměl dopustit. Tou chybou jsem ublížila vlastnímu dítěti, Marince.“ Aine se odmlčela a přitom naslouchala světu kolem, cítila i chvění Zásvětí. A král lesa čekal, také on naslouchal Zásvětí a současně i svému lesu, ve kterém vnímal neznámé staré bytosti. Připomínaly mu ty, s nimiž se kdysi setkal. Před dávnými miliardami let... Natahl ukazovák a setřel Aine slzu, která jí stékala po tváři.

„Tak začni kdekoli. Co se děje?“

Aine se nadechla. „Prostě Marina s tebou nepůjde na výpravu za klenoty. Bude tam muset sama a na mnohem delší dobu.“

„Sama?“ polkl Pan naprosto nevěřičně. „Chápu dobře, že ji chceš poslat samotnou mezi všechny od tohoto světa odtržené bytosti? Co tam bude u všech rohatých dělat? Vždyť se tam zbláz–“

V tom okamžiku prolétl nad temnými korunami stromů záblesk. Neznatelný výboj, kterého si lidské oko téměř nevšimne. A i ti, kdo ho za letních nocí v přírodě spatří, nevědí, čemu záblesk připisat. Snad meteoritu? Drobné létavici? Nebo dronu, který bláznivý majitel v noci vypouští?

„Někdo prošel mezi prostory. Tamhle,“ zašeptal Pan.

„Tamhle je Mari—“ Aine uvízla slova v krku.

„Dvěřmi!“ zarazil ji Pan, když se chtěla jako bytost z vyššího rozměru vydat skrz prostory přímo k místu záblesku. „Nesmí o nás vědět.“

„Já vím, ale mám strach,“ říkala Aine už na chodbě.

Záblesk byl opravdu krátký. Snažila se, aby na sebe neupozornila. Průchody skrz prostory, které jsou pro elementály a další bytosti z vyšších prostorů a ze Zásvěti běžné, se nedají tady v trojrozměrném prostoru utajit. Takový záblesk v lese, kde probíhá metamorfóza dryád, se dá přičíst ledaskomu, ale v každém případě vypovídá o tom, že prostě někdo přišel z dálky. A ona právě nyní potřebovala zůstat utajená.

Marína si mě nevšimne, ale co ostatní? pomyslela si a začala opatrně postupovat lesem. Marína je tamhle uprostřed malého kruhu. Ale co ten veliký kruh, který ji chrání? Kdo ho tak daleko opsal?

Maskovaná tak, že si její přítomnosti nikdo nevšiml, se blížila k ochrannému kruhu, který pro lidské oko neviditelný obíhal půl lesa i s Marinou. *Musím se dostat dovnitř, ale pokud by se mi podařilo kruh prorazit, jeho tvůrce o mně bude ihned vědět. Kdo ho jen vykreslil a uzavřel?*

Obcházela po obvodu kruhu a snažila se zachytit stopy, otisky v čase toho, kdo kruh tvořil. Jenže těch otisků bylo kolem kruhu tolik. Aininy, Otoljenčiny, Černunnovy, Flóřiny... Vnímala stopy starých bytostí téměř tak starých jako ona. Připomínaly jí cosi

z dávná, z doby před miliardami let... A potom před sebou spatřila muže v kápi stojícího těsně u kruhu. Vnímala, jak váhá, jak velmi touží dostat se přes hranici kruhu. Byl tak soustředěný na kruh, že mu uniklo, že se k němu přiblížila. *Chce ublížit Maríně? Proč by se jinak snažil přes kruh dostat?*

Ona obratná lovkyně se rozhodla a z pod pláště vytáhla zbraň. Luk a šíp. *Jeden bude stačit...* Ale ona nečestně nezabíjí...

„Buonasera... *dobry večer,*“ pozdravila a přitom natáhla tětívu.

Lekl se jí. Prudce sebou trhl a kápě mu sjela z hlavy.

„Ty?“ zašeptala překvapeně, když spatřila jeho tvář.

Nikdo ho neměl vidět. A teď ona! Nepotkal ji miliardy let, ale poznal by ji i před koncem vesmíru. A ona jeho. Šíp, kterým na něj mířila, mluvil za ni, a tak v tomtéž mrknutí oka prostě raději zmizel zpátky prostory.

„Diano,“ zaslechla za svými zády.

„Aine, jsem ráda, že tě vidím,“ obrátila se a sklonila luk se šípem. „A i tebe – Černunne.“

„Předpokládám, že jsi to byla ty, kdo vytvořil ten záblesk,“ odvětil na to Černunnos.

„A ty,“ pohlédla na krále lesa, „můžeš za tenhle kruh, že?“

Černunnos přikývl. „Pro jistotu jsem ho uzavřel.“

„Dobře jsi udělal, jdou totiž po Maríně,“ zvážněla Diana.

„Ty víš, kdo?“ zděsila se Aine.

„Cara mia... *má milá,* neboj se,“ přistoupila Diana k sestře. „S ochranou, jakou má, se jí nic nestane. Víc vám řeknu až u tebe.“

Matka Luna své dcery vlídně osvětlovala. Aininy vlasy zářily červení a Dianiny se leskly jako zlato, když se s Černunnem vraceli do Vlího zámku. Les už klidněji dýchal, prastaré bytosti zmizely.

Uvnitř Aine nerozsvítla, ale roztáhla záclony, aby necezené matčino světlo dopadalo do hloubi salónu.

„Tak kdo to byl? A cože jsi tak nečekaně přišla?“ obrátila se na Dianu, která si právě sundala zelený plášť.

„Matka mě sem poslala,“ prohlásila Diana a usadila se. „A jak vidím, tak právě včas. Marína... Carissima mia... *má nejdražší*,“ hovořila Diana s tím nejsilnějším italským přízvukem, „*bambina mia... dítětko moje...* Taková je to něžná dívka a oni kolem ní chodí jako dravci.“

„A kdo kolem ní chodí?“ přerušila ji Aine, zatímco Černunnos se usadil za závěs, kterým Lunino světlo neproniklo.

Diana si elegantně přehodila nohu přes nohu, aby vynikly její dlouhé nohy obepnuté koženými kalhotami. „Divím se, že jste je nepoznali. Byli to ti nejstarší z rady kentaurů.“

Černunnos kroutil hlavou. „Cítil jsem jen jejich starobu. Ale nedokázal jsem určit, kde přesně jsou a už vůbec, kdo jsou. Jak jsi to dokázala?“

„Víš, Černunne, nikdy dřív bych nevěřila, že se mi budou mé milostné avantýry hodit. Stejně jako Marína jsem překročila tabu... S kentaurem... Ale o mně se to na rozdíl od Maríny a Arthose nikdo nedozvěděl. Díky tomu, i kdyby byl kdovíjak zakuklený, ho za všech okolností poznám.“

„A kdo to je?“ naléhal na ni netrpělivě Černunnos.

„To neprozradím. Kdybyste věděli, jaká láska byla mezi námi,“ vzdychla si Diana. „Ale pak se rozhodl. Měl věk a zkušenosti na to, aby se mohl stát členem rady kentaurů. Jedním z tajných, z moudrých, které už nikdo tváří v tvář nepotká. Proto se se mnou rozloučil. A co se po miliardách let nestane. Já ho potkám! Tady! A co dělá? Špehuje mia nipote... *mou neteřinku!*“ Diana se při posledních slovech tak zachmuřila, až komnatou proběhl mráz. A nejen

ona se zachmuřila. I Aine s Panem seděli v zamyšlení a Luniny paprsky byly jak led.

„Matka mě sem poslala, byla tak rozrušená, když se mnou mluvila, že se její zrcadlo chvělo, jako kdyby mělo prasknout a vylít se z břehů,“ promluvila zase Diana. „Naštěstí sem dneska dobře vidí, takže jí neušly prastaré stíny plížící se lesem. Požádala mě, abych šla ihned a pokusila se zakročít. Ani jsem se nestihla převléknout.“

Aine si nervózně tiskla dlaně, Černunnos mlčel a mračil se. Vždyť nepoznal nepřítele ve svém vlastním lese!

„Vlastně jsem přišla s návrhem,“ jako kdyby se náhle Diana rozpomněla. „Matka mi sdělila, jaké Maríně hrozí nebezpečí. Teď je tedy nade vše jasné, že ti dva mladí, Marína a Arthos, porušili tabu a rada kentaurů se rozhodla zakročít. Vám oběma jako vládcům nemusím vysvětlovat, že s Arthosem nic udělat nemohou, je to jejich král,“ vysvětlovala Diana a sklouzla zrakem ze sestry k Černunnovi a pak zase zpátky na sestru. „A tak se zaměřili na Marínu. Mají ji na mušce. Myslím, že Marína nesmí zůstat tady, potřebuje změnu. Pertanto... *proto...* mia cara sorella... *moje drahá sestro,*“ pohlédla s láskou na Aine, „si ji vezmu k sobě do Říma... Tedy vezmu si je k sobě do Říma všechny.“

Dianina slova zněla překvapivě a s nimi se do místnosti vlila silná zář Luny, která slova královny dryád podtrhla.

„Tím jí ale vůbec nepomůžeme,“ zaprotestovala Aine.

„Ale pomůžeme. Když o tom teď jen tak rychle přemýšlím, vidím samé výhody,“ rozhodla Diana teatrálně rukama. „Maríně je skoro šestnáct. Musí dospět. Naučit se všechno, co má jako tvá dcera umět. Tady v pohodlí domova se k ní všichni stále chováte jako k malému dítěti.“

Celé procesí sestávající se z třídní profesorky dryád Otoljenky, profesora Emanuela a vychovatelek a vychovatelů, kteří s sebou nesli nosítka, obcházel právě zrozené dryády. Doprovázel je rozpustilý letní vánek a ranní slunce posílalo proudy paprsků, které zatím nepálily, jen příjemně hřály.

Metamorfózy z dryád do lidské podoby nešly studentům příliš hladce. Když pak procesí zastavilo u Mariny, zdálo se, že tam stráví celý den.

Marina blaženě vyspávala. Tak ráda se odjakživa povaluje a pochrupuje si právě v těchto ranních hodinách. To je spánek vůbec nejsladší. A tak si ho přece nenechá zkazit. *Takhle je mi krásně...*

„Studentko Fialková,“ slyší hypnotizující hlas profesora, „je čas na první metamorfózu. Je čas opustit na pár hodin dryádí kůru. Soustřeďte se na svůj kmen, máte v něm schované své dvě nohy, chodidla zabořená do hlíny. Představujte si, že se odpoutáváte, že se vaše kořeny zkracují, až se vám úplně a dokonale zatáhnou do chodidel. A nyní vykročte...“

Marinu objímal spánek. Věznil ji ve svých sítích. *Ani omylem, vzepřela se Emanuelově hypnóze. Nechte mě spát. Mně je takhle krásně... Nic mě netrápí... Nechte mě spát...*

„Marino, okamžitě přestaň hrát to divadlo,“ probudil ji ze slastného spánku mamčin zvýšený hlas.

Ach jo, povzdychla si a listy jí provokativně poklesly a zase se zvedly.

„Marinko, přestaň předstírat, že spíš. Víím, že jsi v tom mistryně herečka. To jsi dělala, ještě když ti nebyl ani rok. Tatínek ti na to vždy naletěl, ale já ne,“ zaslechla znovu maminku.

Do toho začal vrčct znužený probuzený Čert čekající už celý týden u Marinina kmene. Puk ho sice chodil krmit a hrál si s ním,

ale žádná sláva, Čert je ohař a ne gaučový psík. Potřebuje pohyb, hodně pohyb.

A teď ještě Marina zaslechla štěknot svou lišku. A to už něco znamená. *Vždyť liška přichází jen v důležitých okamžicích. Asi bych měla opravdu vstávat...*

Jejda, co to bylo za záblesk? A další? Nemůžu otevřít oči. Mám vůbec nějaké oči? Čím jsem to v noci koukala?

„Marína,“ ozval se hlas, který už dlouho neslyšela. *Teto?*

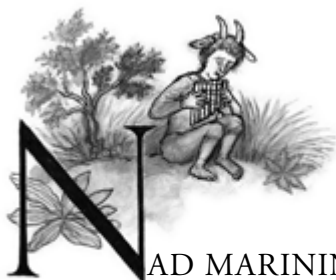
„Marína, vím, že být dryádou je to nejlepší bytí na tomto světě. Věř mi. Metamorfovala jsem se už do tolika bytostí, ale žádná z nich se nám dryádám nevyrovná. Ascolta... *poslouchej...* Chvíli si pobudeš v lidské podobě, vyřídíš si nezbytné školní záležitosti... E poi... *a potom* se zase metamorfuješ a budeš si užívat lesa a nasávat vláhu lýkem.“

Kořeny dryád 2.

*Cítíš ve snách rosu stromu
na své čelo padat?*

Julius Zeyer, Radúz a Mahulena

NAD MARININOU HLAVOU se vznášela tichá ozvěna syringy. Úplně neznámá melodie hraná na tak blízký hudební nástroj. Probouzela ji v příjemném příšeří. Napůl ještě snila a zdálo se jí o voňavé louce, o slunci, slyšela vítr a viděla kolem vlnící se hladinu modrých kvítků lnu. Pak otevřela oči úplně a zjistila, že leží na boku a tvář má položenou na polštáři z lněného plátna. A to plátno k ní právě v mysli hovořilo, lněná vlákna jí do mysli posílala obrazy ze svého života.

Dotkla se polštáře prstem. *Jako kdybych se dotýkala živé kůže!*

Chtěla se zvednout na lokti, ale tělo měla nezvykle těžké. Když odhodila pokrývku, spatřila místo svých nohou bílý kmen, z kterého se táhly kořeny končící v obrovské míse naplněné hlínou.

Co teď? Jsem po každé metamorfóze tak nemotorná... , povzdychla si a prohlížela si naprosto neznámý pokoj se stěnou vyplněnou vysokým skleněným oknem, za nímž v zeleném lesním šeru mlhavě tušila kmeny stromů. Vůbec si nepamatuju, že mě sem přenesli. Pamatuju si, že mě v parku budil Emanuel, mamka a po ní i Diana, rozpomínala se. Ale že mě sem nesli, to vážně nevím.

Odkud jde ta flétna? Asi bych se měla pokusit nějak vstát. Vždyť už je to moje pátá metamorfóza a navíc jsem si nastudovala problematiku dryád v knihovně napřed. Ale teď si připadám tak divná, jako kdybych se vzbudila v cizím těle. Předchozí metamorfózy byly takové... normálnější... Jsem taková... Stiskla ruce v pěsti a uvědomila si, že je cítí, jako kdyby byly z papíru. Zavřela oči a vzpomínala, co si nastudovala předtím o dryádách. Já jsem vlastně rostlina! Strom!

Pohládila se po kůře na bocích. Cítila ji stejně, jako když se dřív dotýkala své kůže. *Asi bych měla zavolat, aby mi někdo pomohl.*

Na její „Haló, pomoc!“ se otevřely dveře a do pokojíku vstoupila nesmírně krásná a zároveň smutná a vážná dryáda, které z medově hnědých vlasů vyrůstaly liány obsypané vavřínovými lístky.

„Vostra Altezza... *Vaše Výsosti*, ležte,“ pravila s podobným římským přízvukem, jako mluví Marinina teta. „Obcházíme vás s kolegy všechny, musíte se naučit metamorfovat do lidské podoby. Při páté metamorfóze to všem jde rychle, takže se za chvíli sejdeme se na první lekci dole v učebně. Musíme vás do slunovratu hodně naučit o dryádím životě. Být převážně rostlinou není pro vás jako dřívější živočichy snadné.“

Marina se kousala do rtů a odevzdaně ležela.

„Vostra Altezza, nejdříve si představte, že své kořeny vytahujete z hlíny a skrz prsty na nohou vtahujete do kmenu. Přitom svou kůru nahrazujete lidskou kůží. Nebude to moc příjemné, ale vydržte.“

Marina vycvičená z předchozích metamorfóz brzy metamorfovala svou kůru v lidskou kůži. Kupodivu se necítila dobře, bez kůry byla prostě nahá.

„Je mi zima,“ špitla.

„Ano, přirozeně. Není nad naši kůru. Ale nyní se musíte postarat o svůj zárodečný kořen, svou radikulu, která vám vychází z páteře do končetin. Dokud ji z nohou neodmetamorfujete, nemůžete se pohnout. Soustředte se na to.“

Marina přivřela oči a zaměřila se do hlubin svého těla.

„Bravissimo... *výborně*,“ pochválila ji dryáda. „Jen přestaňte být tolik vyděšená. Vždyť se úplně chvějete. Být dryádou je to nejkrásnější, co může na světě být. A velmi zábavné. Nic se nevyrovná sladké fotosyntéze, to mi věřte,“ maličko se na Marinu usmála.

Když se Marina pod dryádím vedením pomalu oblékla do dlouhých lněných zelených šatů, přes které si přehodila temně zelený plášť, vydala se na nejistých nohách za Médeou. Dryáda jí ukazovala cestu a Marina poznala, že jejich pokoje jsou umístěny na kmenech gigantických stromů a jsou spojené zasklenými chodbami a schodišti. Okny viděla, že podobné stavby jsou i na okolních neuvěřitelně silných kmenech, v některých se dokonce svítilo, takže si připadala jako v lese plném světlušek.

Médea stála u okna a přejížděla prsty opěradlo židle. Dřevo, ze kterého byla židle vyrobená, vnímala jako blízkou bytost.

„Jsme rostliny,“ zašeptala. „To je strašná metamorfóza. Tenhle rok nepřežiju. Minulý jsem byla nymfa, jak to má být, ale letos? Kdo tohle vymyslel?“ zvedla ruce ke stropu v teatrálním gestu. „Hej, ty tam nahoře, víš, jak si připadám? Jsem dryáda! Vrbová dryáda! A zoufale toužím po plavání v bazénu!“

„Dryády jsou ale krásné,“ pravila na to Marina. „Diana, Otoljenka a teď ta dryáda, co mi pomohla... Všechny jsou krásné. A květiny a stromy jsou krásné. Ale když jsem to já... je to divné. Mám v těle všechno jako rostlina. Připadám si jako mimozemšťan!“

Vtom strčili do dveří hlavy Veronika, Šárka a Jenda. Všichni tři zjevně ve svém živlu, protože geneticky byli dryádami, takže jim tato metamorfóza nečinila žádné potíže.

„Děcka,“ ozvala se Veronika tak, jak ji znali, „za chvíli máme být v učebně. Dorazili i profesoři Emanuel a Kohout, čeká nás asi hodně dlouhá přednáška.“

Scházeli po cestě kolem kmene gigantu níže a níže, vůně lesní půdy stoupala pronikavě vzhůru a jim rovnou do nosních dírek. Marinu začala soužit palčivá žízeň a vtom ji přepadla jediná myšlenka: *kdybych zakořenila, napila bych se kořenem.*

„Mám žízeň,“ prohlásila Médea a ostatní jí přizvukovali.

„Děcka, dole v učebně je obcerstvení. Litry zeleného čaje a kávy,“ prozradila jim Veronika.

Závidím Veronice, je tak klidná. Ve své kůži. Já jsem ze všeho vyděšená a pořád mě něco nutí se dotýkat všeho dřevěného, uklidňuje mě to, zahřívá, jinak je mi taková zima, je mi divně v tomhle těle a připadám si tak sama, kroutila nad sebou zklamaně hlavou Marina, když pokračovali v cestě dolů a ona se prsty stále dotýkala stromu, který obcházeli po schodištích.

Učebna dryád byla vystavěna v příjemném chladu níže u země. Vedlo k ní několikero schodišť z dolních i horních pater. A právě po pravém horním teď přicházeli a vstupovali na plošinu umístěnou na masivní větvi stromového obra, který by zastínil i sekvoje. Z plošiny opatřené zábradlím a truhlíky se vinuly liány břečťanu.

Skrz veliká secesní zdobená okna učebny viděli, že uvnitř se svítí křišťálovými lampami a že už tam sedí další ze spolužáků a hovoří s profesory Emanuelem a Kohoutem. A Emanuel si jako obvykle čistí své zbytečné brýle.

„Tak co, velitelko, jak ses vyspala?“ přivítal Marinu Vilda.

„Ujde to a neříkej mi velitelko,“ naštvála se a zamířila za Médeou k bufetovému stolu pro čaj.

„A jak ti mám jinak říkat, když nám zakázali tě oslovovat Výsosti?“

„Jsem snad Marina, ne?“ střelila po Vildovi pohledem a vzala do ruky skleněnou konvici naplněnou čajem. Okamžitě zapomněla na Vildovo hloupé přivítání, protože dotek ucha skleněné konvice v dlani se tak lišil od toho, který znala dříve.

„Tak děcka, přece se nebudete hádat,“ zasáhla Veronika.

„Dobře, omlouvám se,“ uklonil se Vilda a potichu a už vážně jí řekl: „Ale jsi teď vlastně naše velitelka. Máš nejvyšší hodnost.“

„Já nejsem žádná velitelka. Víš, že na to nemám buňky,“ špitla mu.

Vilda si nalil další šálek. „No jo, ale co když bude jednou tvoje matka chtít, abys ji nahradila, jako se to stalo chudákovi Arthosovi?“

Marina nechala klesnout pusku smutně do podkovy. „To se nesmí stát, já na to prostě nejsem. Byla bych tam k ničemu.“

„Ale co chceš dělat? Jsi následnice.“

Marina vzdychla. „Já nevím, ale něco musím udělat.“

Vyrušilo je Emanuelovo zakašlání. A kromě všech spolužáků a obou profesorů právě také dorazily i královna Diana, profesorka Otoljenka, dryáda, která Marinu budila, a ještě dlouhovlasý mladík jejich věku. Všichni čekali už jen na Marinu povídající si s Vildou.

„Vážení studenti,“ začala slavnostně profesorka Otoljenka oděná do světlého hedvábného pláště. „Blahopřeji vám k úspěšné metamorfóze v dryády. Nyní vás čekají už jen tři metamorfózy a stanete se

čistokrevnými elementály jako vaši rodiče. A teď už je mi ctí, že u nás mohu přivítat naši královnu a ředitelku Římské Rafaelovy školy Dianu a požádat ji o úvodní slovo.“

Diana si hověla na židli a ukázala na mladíka sedícího v první řadě, který Marině tak trochu připomínal Indiána. „Ještě uved prosím Iva.“

Otoljenka přikývla a obrátila se ke studentům: „Až doposud vás bylo jen dvanáct, dneska k vám přibyl nový student, který s vámi bude studovat až do maturity. Jmenuje se Ivo Drak Tála, a jak jste si podle jeho aury určitě všimli, je rodem nága, takže máte, Terezko, konečně někoho do party.“

Terezka zrudla, Ivo se také díval nejistě. A Diana si vzala slovo: představila jim neznámou dryádu, která jim od rána pomáhala. „La professore Laura je mistryní dryádích iluzí. Bude vaší třídní učitelkou... La professore Otoljenka... by s vámi nemohla všechno absolvovat. Čeká vás kromě jiného totiž roční stáž v mé škole... in Roma.“

Tak to bylo tedy překvapení, ale Diana a její kolegové se tvářili, jako kdyby jim pouze oznámili, že namísto matematiky mají hodinu fyziky.

„Čtyři vyšší ročníky Rafaelovy školy jsou velmi náročné, ale na druhou stranu se vám díky páté metamorfóze tak otevřela mysl, že budete schopni pojmout neuvěřitelné množství informací. Abychom vám pomohli s jazyky, rozhodla jsem se, že využiju vašeho malého počtu a kvintu si vystudujete u mě v Rafaelově škole v Římě.“

„Jako v Římě?“ zopakoval Otík, který měl po celou dobu pocit, že špatně slyší.

„Ano, v Římě.“

„Jako my tam budeme bydlet?“ vytáhla Kydippé obočí až pod linii vlasů nad čelem.

„Ano, bydlet.“ Diana se usmívala jejich nehranému údivu, vykuleným očím, usmívajícím se tvářím. „Samozřejmě vše musíme domluvit s vašimi rodiči. Bude to pro vás veliká zkušenost.“

Marina na rozdíl od ostatních byla z té zprávy zdrchaná. *Opustit naši školu? Nemoci domů, nevidět ani jednoho rodiče a babičku s dědou. Nepotkávat Puka? Nebýt s Čertem? A... tam určitě nepotkám Arthose. Tady u nás je vždycky malá naděje, že půjde za bratrem do hvězdárny. Je to na jednu stranu úžasná zpráva, ale...*

Když Diana opustila učebnu, dostali studenti pokyn, aby si znovu nalili čaj a dva dryádí mladíci přišli vyměnit svíce v krystalech kolem učebny. Potom začal profesor Emanuel.

„Studenti, pravděpodobně jste si všimli, že se vám opět změnilo vnímání. Stali jste se napůl rostlinami a jste vlastně mostem mezi faunou a flórou. Mezi světem živočichů a světem rostlin. Jen několik z vás se nyní cítí naprosto v pořádku, protože mezi vašimi předky byla dryáda. Ostatní z vás si na svůj stav brzy zvyknou a my vám k tomu pomůžeme. Myslím, že budete později na svůj rok mezi dryádami vzpomínat stejně dobře jako ostatní elementálové před vámi. Ať totiž chceme nebo ne, říše dryád je v podstatě tou nejdůležitější říší na Gaie. Dryády jsou ochránci stromů a zeleně, sami jsou zelení. Bez nich by Gaia zemřela. Věřte mi, jsem elf, moje královna a království plní mnoho úkolů na Gaie, ale kyslík nevyrobíme a půdu také ne. Ve chvílích, kdy na Gaie dojde k nejhoršímu a je ohrožen život, se s námi elfy počítá jako s bojovníky. My jsme bojovníci. Dryády jsou nejdůležitější ochránkyně života, avšak do boje se s nimi nepočítá. Pokud by ony musely jít do boje se zbraněmi, znamenalo by to, že se blíží konec Gaii, že ostatní elementálové jsou již mrtví. Když zemřou dryády, je konec.“

Marinu zamrazilo. *Jak jsem se mohla narodit jako víla, když jsem nebojovná? To jsou mi bližší dryády!*

Profesor si sundal brýle a rádoby důležitě si je začal čistit, přitom kývl na profesora Kohouta: „Prosím, kolego, máte prostor.“

Profesor Kohout vyzval profesorku Lauru, aby před tabulí vytvořila iluzi průsvitného dryádího těla. „To víte,“ podíval se na studenty. „Notebooky se při průchodu bránami dost vybíjejí, tak je šikovnější využít této schopnosti dryád. Já jako faun sice umím iluze také tvořit, ale ne tak dokonale. Nyní si ukážeme, jak vypadá a funguje tělo dryády.“

O stavbě stromů jsme se učili v předchozích letech. Zkoušet vás nebudu, myslím, že jste dost unavení metamorfózou. Prostě mě jen poslouchejte. Sledujte nyní tento model od temene až po boky. Strom má na povrchu kmene kůru, kterou si vy dryády můžete rozvinout pokaždé, když zakořeníte. Budete si ve cvičném lese trénovat, že se můžete pokrýt kůrou celí, jako jste se pokrývali šupinami, když jste byli nymfami. Kůže, kterou nyní máte, vypadá jako lidská, ale je to jen zdání. Vaše kůže obsahuje kromě pórů ještě navíc průduchy, kterými vylučujete přebytečnou vodu v době, kdy nemáte listí. Kůže dryád je kombinací lidské kůže se stromovými průduchy ve vrchní vrstvě a lýka ve spodní vrstvě. Proto při doteku vnímáte vše naprosto jinak, než když jste byli jen živočichy. Vše, co strom má mít, tedy lýko na rozvádění živin a kambium pro růst, máte uložené pod kůží a ve svalech. Na rozdíl od stromů je vaše lýko i kambium poddajné a měkké. Vedle lidského krevního řečiště máte i stromové cévy na rozvádění vody.“

Poté hovořil profesor o stravě dryád, které jedí vše, pouze si dávají pozor, aby přijímané potraviny byly co nejčistšího původu. A co nejlépe nakombinované.

„Dobře si pamatujte, co budete dostávat tady v Silvě, protože až se rozjedete domů, budete si muset dávat pozor. A perlička nakonc: všimli jste si, že máte v konvicích i kávu? To není vtip. Káva je pro rostliny skvělé hnojivo, takže i dryádám svědčí.“

Profesor Kohout si všiml, že většinou dopili, tak je vyzval, aby si naplnili šálky. A dívky se o překot hrnuly ke kávě.

Vilda s Buližníkem se nevrhli ke kávě, nýbrž k novému spolužákovi. „Hele, Ivo odkud seš? Jméno máš sice české, ale vypadáš jako Indián.“

„Táta je ze Šumavy, ale maminka patří k aztéckým nágám,“ usmál se plaše.

„Jo, budeš docela nápadný, ale my se o tebe postaráme,“ poplácal ho Buližník po zádech. „Umíš hrát florbal?“

„Ano, v Rafaelově škole v Tenochtitlánu jsem hrál. A taky hraju na Panovu flétnu. Spíš mi jde to hraní na flétnu.“

„Hele, tak to bys s námi mohl na trénink, až se vrátíme do školy.“

Aha, tak to asi hrál ráno on, jak jsem slyšela tu flétnu v pokoji, pozorovala je a poslouchala Marina od kávy a byla ráda, že kluci vzali plachého nováčka mezi sebe. Profesor je pobídl, aby se všichni vrátili na svá místa.

Někdo během přestávky otevřel okno a letní dopolední vzduch osvěžoval učebnu. Marině se zatočila hlava, nejraději by vyběhla ven a utekla do lesa. Představila si kyprou lesní půdu, do které by se zakořenila.

Profesorka Laura se nadechla: „Víte, studenti, kořen slouží dryádě, aby mohla čerpat z půdy vodu s rozpuštěnými minerálními živinami a aby se v půdě upevnila. Až skončíme tuto přednášku, vydáme se do cvičného lesa...“

Aine stála u okna zámku, dívala se přes park na školu a vzpomínala na Marinu. *Moje krásná miloučká vílenka. Co si jako dryáda počne? A jak ji přemluví k tomu všemu, co musí udělat? Vždyť je to ještě dítě. Jen trochu odrostlé dítě. Proč je stále taková lidská? A...* Nevěřila vlastním očím, když uviděla nečekanou návštěvu. *Proč? Co tu dělají? Nestalo se něco...?* Se strachem je vyběhla přivítat.

Střetli se na schodišti.

„Co se jí stalo?“

„Nic, Aine, vše je v pořádku,“ odpověděla profesorka Kelaíno. A Arthos jdoucí s profesorkou se zamračil. „Marina je v pořádku, ale nesu podivný horoskop, který jí vyšel na tento školní rok.“

Skončili v Ainině pracovně s úhledně naryšovaným diagramem.

„Když je děláš rukou a tuší, vypadají lépe, vznešeněji,“ rýpla si znepokojená Aine. „Tak co se děje?“

Arthos ukazoval na postavení planet a souhvězdí. Zdůrazňoval konjunkce a opozice, postavení paní Luny a planety Venuše.

„Z toho všeho plyne, že Marina udělá letos veliké rozhodnutí a všechno, co bylo plánováno, se změní,“ říkal se staženým obočím.

„Co to bude a kdy?“

„To se nedá určit,“ vložila se do rozhovoru profesorka Kelaíno.

Marina, březová dryáda je Aine opět podobnější a podobnější. Kdybych jen mohla doufat, že se Arthosovi přestane líbit, pak bych nemusela sprádat kletbu. Mám pro tebe, Marino, kletbu. Novou kletbu, která ti ublíží více než ta tajemná kletba visící nad celou rodinou.

A Arthos bude volný. Ano, jsem tak zlá. Ale to láska se mnou udělala. To jsi ty se mnou, Arthosi, udělal. Kdybys mi zůstal věrný, ráda bych nechala Marinu žít.

Cvičný les 3.

*Ozvěna je nejen opakování toho,
co je ve zvuku opakování hodno,
ale také částečně i hlas lesa, stejná slova
a zvuky zpívané lesní vílou.*

Henry David Thoreau, *Walden aneb Život v lesích*

I PŘES SVÉ MNOHEM lepší smysly, které s touto metamorfózou získaly, netušily Marina s Médeou, že jsou pozorovány. Jak se vlekly do schodů, stála v dálce na terase na kmeni protějščího gigantu královna Diana. Vytvořila kolem sebe iluzi vzrostlého ibišku a zamyšleně pozorovala neteřinku.

„Schodů víc než do mého pokojíčku u nás doma, a navíc tak vysoko. Jako by tady nevěděli, že nesnáším výšky,“ odfukovala Marina a Médea příkyvovala. „Ještěže my máme s mamkou celý dům v přízemí. A dva bazény. Tady než dojdeme nahoru, půjdem zase dolů. A prý u sirén je to ještě horší.“

S tím časem Médea docela přeháněla, měly ho nakonec dostatek, aby si odpočinuly a věnovaly se samy sobě. Šly k Médee, která měla pokojík níže. Marina za oběma zavřela dveře a rozhlédla se. Když Médeu vyzvedávala předtím, neměla tolik času si její pokojík prohlížet. Podobal se jejímu jak vejce vejci. Ale stejně jako jí i tady jedna věc chyběla.

„Vadí mi, že nemáme koupelny. Myslíš, že v Římě budeme mít v Silvě koupelny?“

„Na co?“

„Jak na co?“ zatřepala Marina hlavou.

A Médea na ni hleděla, jako kdyby její kamarádka spadla z Marsu. „To mi brácha záviděl, když mi mamka vyprávěla, že dryády koupelnu nepotřebují. V lese nás bude omývat déšť, a když budem extra od bláta, jsou dole v kořenech gigantů prý krásné lázně. Mamka mi prozradila, že si chodila dolů vždy zaplavat. To víš, jako nymfě se jí po bazénech stýskalo. A mně teď bazén taky chybí.“

Marina ji poslouchala a při tom si sedala na Médeinu postel jako umírající labuť. Pak zabořila obličej do dlaní.

Médea se posadila vedle ní a dala jí paži kolem ramen. „Hele, velitelko, nesmíš si to tak brát. Moje mamka říká,“ Médea spiklenecky ztišila hlas, „že to máš těžší, protože tě vychovávali jako člověka. Zkus chvíli zapomenout na lidský svět.“

A když zaslechla Marinino „Hm“, dodala: „Víš, že jsi stoprocentně celá tvoje mamka?“

Marina přikyvovala. Při prvním česání po metamorfóze jí zrcátko odhalilo pravdu. V dřívě hnědých vlasech jí nyní mezi dlouhými větvičkami planou rudé odlesky. *A její čokoládové oči už nejsou čokoládové. Má je žíhané. Hnědozelené.*

Stromoví giganti se Marině zdáli vysocí jako mrakodrapy. Na jejich neuvěřitelně silných kmenech viděla v jednotlivých patrech

plošiny s altány i překrásně zdobené zasklené stavby. Stromy byly mezi sebou ve výšce propojeny oblouky mostů. Jednotlivá patra spojovaly soustavy dřevěných a kovových schodišť s ozdobnými zábradlími. Mnohá schodiště se schovávala pod silnými větvemi a úplně dole, kde nyní stáli, se křížily cesty vyložené kamennými mozaikami. Zelené příšeří houstlo od vrcholků až k zemi, a tak si teď Marina připadala jako obklopená zelenou mlhou.

Profesorka Laura je nechala nastoupit a Marina si vzpomněla, jak se jako třída viděli poprvé po první metamorfóze. *Uběhly jen čtyři roky a vypadáme dospěle. Tenkrát jsme byli takové malé děti, a jak říká mamka, pořád jsme se hemžili a pobíhali. Hodně jsme se všichni změnili. Tolik se toho stalo a změnilo. Když mě u naší školy tehdy Patrik tahal za uši, nenapadlo by mě, že budu mít kamarádku, do které se on zamiluje. Kéž by jim to vydrželo. Jenže nelekne se Patrik toho, že je Médea nymfa? A co když teď objeví, že je...*

Myšlenku Marina nedokončila, protože k nim právě začala hovořit profesorka. Mluvila sice bezchybně česky, na což si třeba královna Diana vůbec pozor nedávala, chvílemi se jí ale přeci jenom do slov vkrádal silný italský přízvuk.

„Dneska se poprvé vydáme na procházku Silvou, nesmírně rozlehlým lesem dryád, do kterého nemají ostatní elementálové a lidé přístup. Než vykročíme, poprosím vás, abyste se soustředili na giganty nad našimi hlavami. Kdysi na jedné konferenci ve Wyomingu ve Spojených státech jsem hovořila s lidským odborníkem na lesy.

Stěžoval si mi, že mnoho lidí považuje stromy a rostliny za dekorace. Shodli jsme se na tom, že příčinou je hlavně to, že rostliny jsou pomalé. Víte, dětství stromů je desetkrát delší než dětství člověka. Stromy žijí v průměru pětkrát déle než člověk. A běžné pohyby? Když strom rozvíjí listy a pučí pupeny, trvá mu to týdný

až měsíce. Navíc se lidem zdá, že jsou stromy nehybné jako skály. A další podstatná věc, stromy nemluví ani neštěkají. Lidé sice v lese slyší zvuky, které stromy vydávají. Jenže šustění listů a vrzání větví je způsobeno větrem. A tak lidé prostě považují stromy za věci. Vy jste nyní také napůl rostliny jako já. Máme ke stromům blízko. Pohledte na giganty, soustřeďte se na ně. Nejsou to žádné betonové mrakodrapy. Jsou živí jako my.“

Marina poslušně zaklonila hlavu a klouzala zrakem vzhůru po nekonečných kmenech, větvích a korunách v nesmírných výškách. Vnímala i třpyt aury gigantů. A potom ucítila pod kůží jemné hnutí. Usmála se. Rozhlédla se. Vykročila k nejbližšímu kmeni a položila na něj dlaň.

„Co cítíš?“ zašeptala náhle vedle ní Diana.

Marinu nejdřív její přítomnost překvapila, ale pak potichu odvětila: „Já... já to neumím říct... Je to stejné, jako když... jako když se dotýkám lidské kůže.“

„Marína, bravo... *výborně*. Jsem na tebe pyšná. Pěkně ses tentokrát metamorfovala,“ pochválila ji Diana a vydala se k dalším studentům, kteří už přestali zírat do výšek a blížili se ke stejnému odhalení, jaké učinila před chvílí Marina.

Já že jsem se pěkně metamorfovala? Vždyť si připadám jako bílá vrána. Co budu dělat doma? Na noc musím mít hromadu hlíny, kterou budeme muset pořád vyměňovat. Táta říkal, že se těší, až budu dryáda, protože stromy miluje. Jenže až k nám přijde Káťa, nebudu se chovat divně? Vždyť já vnímám stromy jako lidi. Jejich kůru cítím, jako když jsem cítila kůži. Jak se budu chovat k lidem? povzdychla si Marina, když bosí kráčeli po úzkém chodníku lesem.

Neměj strach, k lidem budeš cítit to samé co ke stromům, my vás všechny v Římě zaškolíme, zaslechla ve své mysli Dianinu odpověď.

„Až dojdeme do cvičného lesa,“ obrátila se na ně při chůzi Laura, „chlapce si převezmou kolegové Sorbus s Alnem. Naše královna a já budeme pracovat s vámi dívkami. A nyní pozor, sestupujeme na hliněnou cestičku. Je dobře vyšlapaná, ale jako dryády si dejte pozor. Jsme stromy. A každý strom, pokud se dotkne hlíny, kouká zakořenit. Jakmile se nadechnete vůně hlíny a ucítíte ji pod ploskami chodidel, bude vás to svádět k zakořenění. Pocítíte stejnou touhu, jako když jste měli od profesora Pana zakázáno se přejídat kůrou.“

Profesorka Laura to vystihla přesně. Jakmile Marina udělala pár kroků, celá se zachvěla a nejraději by zůstala stát na místě až do rána.

Tenkrát jsem se té kůry přejedla a několik dní jsem se nemohla zbavit kozí podoby, vzpomínala Marina. Teď žádné divné zakořeňování, musím jít, jít, jít... Laura se ale jako naschvál zrovna znovu zastavila. „Paradoxem je, že se lidé učí o podmíněných a nepodmíněných reflexech živočichů a netuší, že se to týká i nás rostlin. Zakořenění patří totiž mezi nejdůležitějších události v našem životě. Brzy pochopíte z vlastní zkušenosti, že na zakořenění závisí váš zdravotní stav a celý život.“

Poslušně šlapali dál, kluci občas povyskočili, aby se dotkli větve nad hlavou, ze které spadla rosa na další pochodující za nimi.

„Ty hele, Ivo,“ přitočila se Médea k novému spolužákovi. „Kluci říkali, že jsi byl v Rafaelově škole v Mexiku...“

„Hm, byl,“ přikyvoval.

„A... teď budu vypadat jako velká drbna, ale vy jste se přestěhovali? Proč?“ ptala se dál Médea a Marina se zvědavě přidružila a Iva si prohlížela.

„No, ono to bylo tak, že jsme přemýšleli, co budu v životě dělat, až vyjdu školu. A já bych chtěl být skladatelem. A protože Češi

patří mezi nejlepší hudebníky, rozhodli se naši, že se přestěhujeme do České republiky. Nakonec občanství máme.“

Vilda natahující špičaté uši, že je měl snad až nad temeno hlavy, na ně čekal. „To myslíš jako vážně, to s tím skladatelstvím? Vy jste hudební rodina?“

„Ani ne. Rodiče jsou lékaři. Máma má kamenné lázně, jako nága používá k léčení lávu a jiné kameny. A táta je praktický lékař a léčí i přírodně. Bylinky a tak.“

„A oni se poznali v Mexiku?“ vložila se do hovoru Kydippé.

„V Praze. Studovali spolu medicínu.“

„A co říkal tvůj tatka na to, že je maminka nága?“ zajímalo Marinu.

„Nic, on je dryáda.“

„Vážně?“ podivili se a Buližník s lišáckým úsměvem dodal: „To je ale nebezpečná kombinace. Nágy jsou ohnivé, a když se tvoje máti rozzlobí, může tátu spálit plameny.“

„To nehrozí,“ rozesmál se Ivo, „on je totiž nehořlavý cypřiš.“

Aha, kvůli těm mým bleskům, bych to asi měla bezpečnější, kdybych byla cypřiš, stáhla Marina obočí a skousla si rty.

Ostatní se smáli a byli dál zvědaví.

„A jak se tam v té mexické Rafaelově škole mluví?“ podrblal se Vilda ve vlasech. „Mexicky to asi nebude.“

„Úplně normálně španělsky, i když teď ve vyšších ročnících se pak učí jazyk návatl, kterým se tam taky mluví. Jo a ještě jsme se učili samozřejmě angličtinu.“

„Ale stejně to máš dobrý, že umíš česky,“ skočil mu do řeči Buližník. „Jinak by ses s námi totiž nedomluvil.“

„Týjo, bratránku, myslíš, že máme náladu na vtipy?“ sepjala Médea paže ke korunám gigantů kdesi ve výšinách a pak se otočila k Ivovi, který se ale pobaveně usmíval.

„Víš, Ivo, Buližník a Vilda jsou největší kopyta na angličtinu, co kdy v Rafaelově škole studovala. Málem vždycky propadnou a ještě si z toho dělají legraci.“

„Hele, klid sestřenko, bez té rtěnky jsi nějaká nervózní. Z nás dvou budou vynálezci nebo si založíme vlastní ZOO. My angličtinu nepotřebujeme, zvířata používají zvířecí esperanto. A navíc Lejdyna přece říkala, že doufá, že nám dryádí metamorfóza pomůže se zlepšit v jazycích. Sice nevím jak, ale Lejdyně důvěřuju. Jen by mě zajímal její názor na to, že se budeme v Římě muset naučit těch jazyků trochu víc.“

„Třeba deset, třeba dvacet jazyků,“ položil Vilda za chůze Buližníkovi paži kolem ramen. „Hlavně se těším na tu jejich pizzu.“

Profesorka Laura se na ně ohlédla, protože se příliš loudali. Přidali tedy a pokračovali v diskuzi.

Náhle se giganti rozestoupili, ale les nekončil. Jen se před nimi zeleenal les stromů běžné výšky. Cvičný les. Na jeho okraji už čekali oba profesoři praktického výcviku odění do zelených tunik. Nejdřív se poklonili královně a pak jim je Laura představila. Ten s červenými vlasy a větvemi jeřábu ve vlasech se jmenoval Sorbus, ten druhý, hnědovlasý s olšovými lístky Alnus.

„Než se rozejdeme po lese, poslouchejte všichni najednou, co tady budeme až do zítřejšího rána dělat. Než jsme vyšli, říkala jsem vám, že stromy jsou pomalé. Že lidé nedokážou pohyby stromů vnímat, takže je považují za nehybné. Pak jste se dotýkali stromu, a protože jste dryády, cítíte kůru jako lidé cítí kůži. A pod kůrou probíhají velice rychlé procesy. Až se zakořeníte, uvědomte si, jak dlouho trvá, než nasajete z hlíny první doušky vody a živin. Průměrná rychlost tohoto toku je totiž osm a půl milimetru za sekundu. Tak a nyní první úkol. Až se zítra ráno

vrátíme domů, napíše mi každý výklad o tom, jak jste jako dryády od odpoledního zakořenění až do rána dýchali. Celý ten proces není vůbec jednoduchý, o fotosyntéze jste se už učili, víte, co můžete očekávat, proto si dobře uvědomujte, co děláte. Vnímejte vše, co se s vámi bude dít. Zítra se sejdeme v učebně na dopolední čaj.“

Jakmile Diana na Marinu kývla, následovala ji a nohy se jí téměř motaly. *Jsem tak slabá. Kdybych byla člověk, řekla bych, že na mě něco leze.*

„Slíbila jsem Aine, že se o tebe postarám. Tak jsem ti vybrala tohle příjemné místo a budu tady až do rána s tebou, aby ses nebála. Sice nejsi žádné dítě, ale tvoje chmurné myšlenky se mi ani trochu nelíbí. Loni jsi byla taková spokojená nymfa...“

„Protože jsem si nepamatovala, kdo jsem.“

Stály na břehu malého jezera zalitého sluncem a všude kolem se v teplém vánku chvěly stromy, jejichž korunami se prodíraly sluneční paprsky.

„Svlékni se, potřebuješ urychleně živiny. Nebo mi tu omdlíš,“ přikázala Diana.

A když Marina zaváhala, spustila naoko přísně. „Dryády se nahoty nebojí. Navíc tady kolem daleko nejsou ani dryády, ale jen samé stromy, které jako nahotinka vůbec nezajímáš. Tak rychle a postav se tady. Jsi březová dryáda a máš mělké kořeny, tohle je místo přímo pro tebe. Otoč se, abys měla výhled na jezero.“

Po chvíli Marinu zalila první vlna vody s živinami, které nasála z půdy. Tělo se jí zazelenalo probuzenými chloroplasty a zasáhly jí první doušky fotosyntézy. Tvář jí rozjasnil úsměv.

„Je to opojné, vid'? Vidíš, tohle jsi potřebovala. A teď už jen klidně stůj a tvé buňky budou pracovat samy.“

Cítala, jak proniká svými kořeny půdou do všech stran a zároveň se protahovala do výšky, páteř jí znehybněla, paže se jí samy zvedly jako větve a další silné větve jí vyrůstaly z ramenou a zad. Když jí na nich vypučelo listí, spustila se jí v těle fotosyntéza už naplno. Náhle si připadala, že se vlastně až do této chvíle dusila, že teprve teď dýchá, jása, existuje hluboko v hlíně a zároveň se vznášá ve výškách.

„No, vidíš, neteřinko, jak jsi krásná dryáda,“ pohládila ji Diana po tváři a po březových liánách ve vlasech. „Já se zakořením tady kousek vedle, abychom si mohly povídat. Ale jinak ti doporučuji nasávat živiny a slunit se. Vnímej své tělo, abys měla zítra co psát do úkolu.“

Při návratu k domovskému gigantu šla Marina jen s Dianou. Cítala se nabitá energií, dokonce se i usmívala. A než se s Dianou rozloučila, teta jí poradila: „Abys zbytečně neztrácela síly, vezmi si papíry a tužku do postele a znovu se zakořeň. Hlínu v květináči vám dryády vyměňují každý den.“

Marina přikývla, ale když vystoupala po schodištích do svého pokoje, účinek fotosyntézy již odezníval, takže se zamračila a se slovy „To určitě“ si přitáhla židli k oknu, které otevřela, a s nohou přes nohu se dala do psaní. *Aspoň nějak si musím zachovat pocit, že jsem člověk*, povzdychla si a zasněně se zahleděla na protější stromový gigant. A pak uslyšela krásné melodie, které hrál Ivo. Vzpomněla si na Puka a potom hned na Arthose. Snažila se si vybavit jeho tvář. Jeho úsměv...

Jak si ze mě vždycky dělal legraci, když jsem byla malá... Jasně, připadal si proti mně jako velký, když mě tenkrát nesl z lesa za té bouřky... A v Kentaurionu..., vzdychla a namísto úvahy se pokusila načrtnout Arthosovu tvář. *Maminka umí tak krásně kreslit. Karty, co mi udělala, jsou dokonalé. Já to neumím tak jako ona...*

Ivo právě začal hrát tichou pomalou melodií a Marina stěží držela víčka otevřená. Únava na ni doléhala. *Potřebovala bych do očí sirky*, bylo to poslední, co jí ještě napadlo.

„Marino, vstávej,“ narovnávala ji Médea na židli. „Co tady děláš? Za chvíli máme dopolední čaj a ty spíš. Dopoledne. Co si v noci dělala u toho jezírka?“

Marina byla zmatená. V prvním okamžiku dokonce ani nepoznávala, kde jsou. Médea zvedla z podlahy tužku a pokreslený papír.

„Tys nic nenapsala?“ prohlížela si Médea se zájmem kresbu. „To je Arthos? Týjo, ten se ti povedl. Je škoda, že se nemůžete vidět častěji.“

Marina zrudla jako růže a nejraději by jí ten papír vyškubla z ruky. Ale byla to kamarádka a Marina k ní nechtěla být hrubá.

„Na, schovej si ho,“ podala jí ho náhle Médea zpátky. „Máš nějakou jeho fotku?“

Marina zavrtěla hlavou.

„Hm, já taky ne. A není na stránkách školy?“

„Není. Ona ta hvězdárna není přímo součástí školy a na hvězdárně jsem ho taky nenašla,“ přiznala smutně Marina.

Když dorazily do učebny, spolužáci popíjeli čaj a šeptali si. Humor, kterým dříve všichni hýřili, se vytratil.

Unavená Marina četla svou krátkou úvahu naštěstí jako poslední: „V době, kdy nejsou dryády zakořeněné, dýchají plicemi jako lidé. Ale pravděpodobně jim to tak úplně nestačí, protože jsem se za dopoledne, kdy jsem nebyla zakořeněná, velmi unavila. Dokonce jsem si všimla, že jsem se při chůzi po rovině zadýchávala. Jakmile jsem měla kořeny v hlíně, dech se mi uklidnil. A protože jsem

v tu chvíli neměla ještě listí, vyplývá z toho, že dryády dýchají i kořeny. Poté, co mi listí narostlo, jsem vnímala energii fotosyntézy. Při fotosyntéze jsem využívala sluneční záření, vodu, kterou jsem nasávala kořenovým systémem, oxid uhličitý, který jsem vdechovala průduchy na listech. Vyráběla jsem si tak cukry a kyslík. Trochu kyslíku jsem zužitkovala sama, většinu jsem vydechla do ovzduší. Při západu slunce jsem se cítila velice zvláště, chtělo se mi brečet, myslela jsem, že mám depresi, protože jsem už nemohla bez světla fotosyntetizovat a přestala jsem cítit ten báječný pocit, který jsem při fotosyntéze měla. V noci jsem využívala nashromážděné cukry, vdechovala jsem kyslík a vydechovala oxid uhličitý stejně jako lidé. Brzy jsem únavou usnula a ráno mě probudila nová fotosyntéza,“ dokončila a tvářila se odevzdaně.

Profesorka Laura si zamnula spokojeně dlaně. „Jsem ráda, že jste objevili, jak důležitá je pro nás dryády naše rostlinná podstata. Odborníci doporučují, aby dryáda, pokud chce být zdravá, zůstávala tři čtvrtiny dne zakořeněná. Ano, hledíte překvapeně. V dnešní civilizované společnosti je to obtížné. Proto si dryády vybírají taková povolání, aby byly pány svého času a měly přírodu na dosah.“

Veronika, která brala svou nynější podobu smrtelně vážně, protože se do ní v oktávě zase vrátí, se zeptala: „A co když se ucítíme někde mezi lidmi tak unavení, že budeme potřebovat začít fotosyntetizovat?“ Než mohla Laura cokoli říci, otočila se Veronika ke spolužákům. „Děcka, ráno jsem o tom přemýšlela. Když si vezmu hodně dlouhou sukni, lidi si třeba v parku nevšimnou, že jsem se na chvíli zakořenila.“

„Verónika,“ vyslovila Laura její jméno italsky, „průduchy nemáte jen v listech, nýbrž i v kůře a chloroplasty máte v kůži i v krvi. Proto jste nazelenalí. Velice slabou fotosyntézu provádíte, kdykoli

se nacházíte na světle. A nemusíte přitom být zakořenění. Když se neolistíte, ale přitom zakořeníte, jak to měla Veronika na mysli, zmnoží se vám v krvi chloroplasty, více zezeleneáte a budete rychle fotosyntetizovat. I jen krátká chvíle takové fotosyntézy vás postaví na nohy.“ Profesorka se zvedla ze židle a ukázala na hodiny. „V poledne vás odvedu znovu do cvičného lesa. Budete na svém stanovišti až do rána a pro dnešek vám dávám jeden velmi významný úkol. Budete pozorovat své tělo, jak získává vodu a živiny. Chtěla bych od vás zítra slyšet srovnání tohoto procesu s lidmi. U všech nápadů uveďte výhody i nevýhody.“

*

„Jediná otrava, děcka, je, že na sebe po zakořenění nevidíme,“ zlobila se Veronika, když profesorsky kráčela v jejich čele opět do cvičného lesa.

„Vždyť bys řvala, že se mám otočit, že jsi nahoře bez,“ podotkl Vilda.

„Neřvala, já si nesu plavky,“ usadila ho Veronika.

„Jako vážně?“ popostrčil si Vilda brýle. „Ty budeš na cvičáku plavat?“

„Stejně jako ty si budeš číst.“

„Já nosím brýle kvůli svojí image.“

„To já plavky taky.“

Jo, Veronika nezapřela učitelké geny po mamince. S ní se obtížně dohadovalo. A Marina měla aspoň na chvíli důvod smát se a snad i na několik okamžiků zapomenout, jak se vzdaluje od svého snu být člověkem. V nádherné Silvě skryté za dryádí bránou ani netušila, že doma na Křivoklátsku vládne opět květnové vedro, při němž zasedá sbor Rafaelovy školy na několikadenní pedagogické

konferenci. Kromě známek na vysvědčení a chování studentů se celý jeden den probírají metamorfózy jednotlivých ročníků. A právě v ten den se na poradě v pravé poledne objevila i profesorka Diana, ředitelka Římské Rafaelovy školy.

„Nejdu pozdě?“ vplula do sborovny a jako vždy na ní mohli všichni nechat oči. Byla krásná a nezapomenutelná.

„Nejdeš pozdě. Kvartány jsme si nechali na závěr, bude to na delší povídání,“ usmála se na ni ředitelka Flóra.

Diana si odložila kabelku a zamávala na sekretářku, aby jí připravila kávu. „Un espresso, per favore,“ poprosila jako v římské kavárně. Protože se však diskuze vlekly, vypila milovnice kávy Diana takových šálku nakonec pět. Když jí sekretářka nesla šestý, konečně se dostala na pořad dne kvarta.

Několik kolegů se dívalo na její pití kávy s despektem, proto pravila: „To víte, hořčík, dusík, draslík, to všechno je v kávě a my jako dryády takové doplňky stravy potřebujeme, vid' Flóro,“ obrátila se na ředitelku, která jí s úsměvem příkyvovala.

Zatímco Diana upíjela, střídali se profesori Otoljenka a Emanuel v hodnocení metamorfózy kvartánů. „Zvykají si rychle, přechod z živočišné do rostlinné říše zvládají v normě. A... ehm... pouze Marina má problémy.“

„Zase paměť?“ zděsila se profesorka Stříbrná. „A já ji mám obsazenou do představení. Doufám, že se jí vrátí, aby –“

„Buďte bez starosti, kolegyně,“ uklidnila ji Otoljenka. „Nejde o paměť. Ta Marině tentokrát slouží výborně.“

Většina sboru se snažila nepokukovat příliš okatě při Otoljenčině řeči na Aine. Ta seděla blízko okna, ruce sepjaté, hlavu skloněnou. Mocná královna elfů a víl teď pokorná a unavená.

Profesor Emanuel si vzal slovo. „Marina tentokrát svou podobu nepřijala ani jako přechodný stav. Ona o tom nemluví, nestěžuje

si. Ale už na první pohled na ní vidíte, že je zoufalá, nešťastná, cítí odpor k sobě samé. Doufal jsem, že při fotosyntéze podlehne jejímu opojení, jako podlehli i ti nejzarytější odpůrci dryád, ale vydrží jí to jen na cestu z cvičného lesa. Seznámil jsem s tímto problémem už kolegy z jiných Rafaelových škol, samozřejmě jsem Marinu nezmínil. Doufám, že mohli na stejný problém už narazit dříve a pomohou nám. Každý den je cenný, Marinu hlídáme dvacet čtyři hodin.“

„Promiňte,“ zvedla se nečekaně Aine a odcházela podél sedící řady kolegů. Každým krokem zrychlovala, ze dveří přímo vyběhla.

Flóra si urychleně vyměnila pohled se svým zástupcem profesorem Panem, který se za Aine okamžitě vydal.

V místnosti se náhle ochladilo. Nikdo nevěděl, co si počít, všichni byli bezradní. A v té bezradnosti ředitelka pro tento den poradu ukončila. Když odešli, zůstala jen Diana uvelebená v křesle. „Nechtěla jsem o tom před kolegy mluvit, ale jedno řešení, jak pomoci Maríně, mě napadlo. Jenže bych tím přestoupila řád školy a navíc bych si musela vzít teď Marínu s sebou na několik dní ze Silvy do Říma.“

Když Diana seznámila Flóru se svým nápadem, dostala pozhánání: „Zkus to, nemáme co ztratit. Té nešťastné malé princezně musíme pomoci. Pořád ji vidím, jak tady kdysi ležela taková maličká, když nám omdlela u přijímacích zkoušek. Metamorfovala se i bez lektvaru, prostě její geny po Aine jsou velmi silné. Jenže Aine udělala chybu, že ji nechala na vychování u lidí. Ostatní studenti až na pár výjimek mají aspoň jednoho rodiče elementála a od malička byli připravováni na to, že si prodělají metamorfózy.“

Diana souhlasně přikývla: „Já to Aine tehdy říkala, jenže jsem ji nepřesvědčila, aby si dceru vzala k sobě. Někdy si myslím, že to udělala kvůli té kletbě. Ale možná to jsou jen mé domněnky. Detaily kletby zná jenom sama Aine.“

Která právě v tu chvíli seděla ve vílím pavilónu s tváří schovanou do dlaní a Českou kotlinou se valila hustá mlha, jež zahalila smutnou tvář paní Luny.

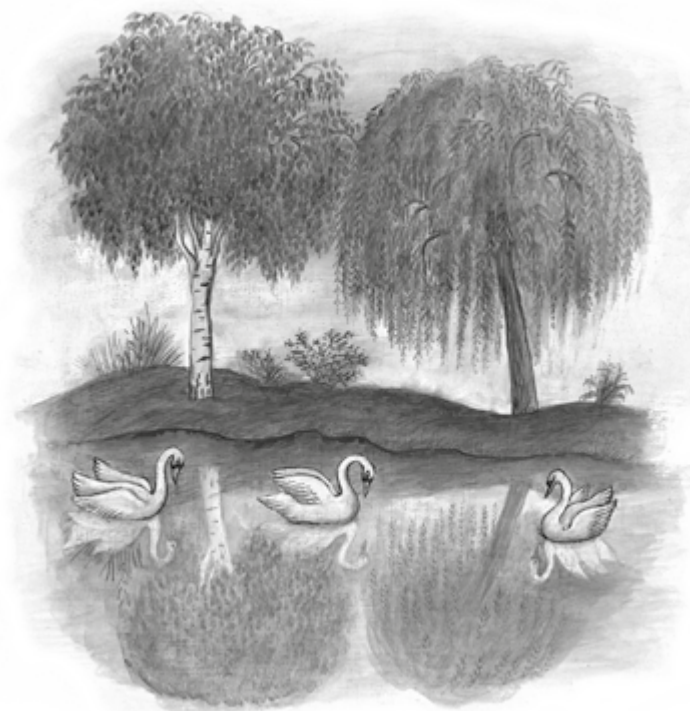
Marina si s úžasem uvědomovala, že si skvěle pamatuje, kudy ji teta vedla cvičným lesem. Míjela stromy se stejnými pocity, jako když člověk na ulici potkává lidi. Některé stromy ji vítaly, jiné rušila svými kroky. *Všichni tomu tady začali hned říkat cvičák, ale to je takové hanlivé slovo*, ohrnula rty. *Pro les se to nehodí... Tamhle je to mé místo. Kde se svléknu?* Ačkoli věděla, že kromě nich a stromů zde nikdo další není, ohlížela se na všechny strany a váhala, za který strom jít. *Včera před Dianou mi to šlo lépe*. Krčila se za silným kmenem olše a vykukovala, jestli nezahledne nějaký pohyb. Vetřelce, který by na ni koukal. Rozkašlala se. *Špatně se mi dýchá, musím jít na to*.

Slunce se krásně třpytilo na hladině jezírka, po které vznešeně pluly dvě labutě. Idylka, do které se Marina nedokázala vžít. Kdyby se opravdu necítila jako přidušená, kdyby nepotřebovala fotosyntézu, odkládala by metamorfózu v dryádu a zakořenění dál a dál. Zavřela oči, aby se na svou proměnu nemusela dívat. Cítila se tak nedůstojně. Ale i tak stála za deset minut na břehu březová dryáda s bílým kmenem až do pasu a s hlavou skrytou v košatých větvích. Rajske doušky opojné fotosyntézy způsobily, že si zase až do vykořenění přestala ošklivit své dryádí tělo, své kořeny.

Protože strávili zakořenění při fotosyntéze až do dalšího odpoledne, dala jim poté profesorka Laura volno pod podmínkou, že v pořádku přijdou na večeri, půjdou brzy spát, vyspí se v pořádné posteli a ráno po snídani budou připraveni na výuku.

Všichni už asi spí zakořenění a já tu stojím u okna a nemůžu spát, vzdychala Marina a rozhlížela se do tmy, kterou prozařovaly krystaly

luceren rozmístěné po terasách a schodištích. *Vypadá to tady jako na Vánoce, napadlo ji. Jako vánoční výzdoba ve výlohách a ulicích.*

Světla se táhla do dálky, jako kdyby byla navěšená na kilometrové šňůry. Vše v Silvě oddychovalo, dryády spaly, jen stráže bděly. Stráže a utrápená Marina.

Jak tam tak stála, náhle si uvědomila, že slyší tichý zpěv. Zprvu se jí zdálo, že je to jen přelud, mámení, ale zpěv o maličko zesílil, až v něm rozeznala mantru.

Puk nás o mantrách učil. Mantra by mi mohla pomoci s metamorfózou i s tou mou nešťastnou láskou... Nejlepší by bylo, kdybych na Arthose zapomněla. Čím víc na něj myslím, tím jsem nešťastnější.

Prý když sejde s očí, tak sejde s myslí. Nevím, kdo tohle přísloví vymýšlel, ale já na Arthose myslím čím dál víc...

Vtom se do zprvu jednohlasého zpěvu přidaly ještě další sladké andělské hlasy dryád. Cítila, jak jí vlny zpěvu rozechvívají tělo. A také jak žízni a uvadá. Chtěla si nalít z karafy vodu, ale už v ní nebyla ani kapka.

Přesto nasála vodu nosem.

Je za mnou!

Otočila se a vydala k velikému květináči vedle lůžka. Zabořila prsty do vlhké voňavé hlíny.

Nemám jinou možnost, jinak nejspíš omdlím žízni...

A tak ulehla a jako pravá dryáda utišila pomocí kořenů z hlíny svou žízeň. A potom ji mantra uspala. Na tvářích jí přitom zůstaly zaschlé slzy.

Ráno se rozhodla, že se dá do pořádku. *Jenže jak se má dryáda učesat, když jí mezi prameny vlasů rostou prameny lián?* krčila rameny před zrcadlem. Pokusila se je odmetamorfovat. Až na pramen lián nad pravým spánkem se jí to povedlo, takže se mohla učesat. Ale protože cítila, že ji taková metamorfóza stojí hodně sil, nechala liány zase vyrůst. Jenže veškeré skřipce a spony, které s sebou měla, byly na culík plný lián malé. Nakonec si culík omotala pramenem vlasů a lián, který sepnula malým skřipcem.

Jako kdybych to nebyla já. Ta pleť, ty oči, vlasy, liány... K tomu špičaté uši... Kdyby mě viděla třeba Andrea nebo jiní lidé... Co by si o mně mysleli? Neublížili by mi? A co by mi řekl Arthos?

Po snídani je čekala změna programu.

„Metamorfózu již zvládáte, takže se dneska a v dalších dnech zapojíte do běžného života Silvy a dokonce si zajdete i do školy,“

prozradila jim profesorka Laura. Při takových slovech ožili. Přeci jen byli vychovaní v lidské společnosti a současný téměř klášterní život jim tak úplně nevyhovoval. „Budete přiděleni na různá místa, která jsme vybírali podle vašich schopností a nadání. Na starost vás dostanou dryády, které se věnují studentům každoročně. Poslouvejte je na slovo. Váš den se nebude sestávat jen z práce, ale také z kratších fotosyntéz, kterými dryády během dne doplňují energii.“

Jsem ráda, že jdeme něco dělat a ne jen zakořeňovat, ale měli nám to dát vědět dřív. Změny programu nejsou pro mě, mračila se Marina, když scházeli po schodištích. A navíc se pořád trochu bojím tady na těch schodech. Teda, ne že bych se úplně bála, ale mám takový divný pocit. Pletou se mi nohy, ztrácím stabilitu...

Dole už na ně čekaly dryády, se kterými budou přes den pracovat. Předem připravené rozdělování proběhlo tak rychle, že než se Marina rozkoukala, byli všichni pryč a ona tam stála jen s profesorkou Laurou a profesorkou Marigoldovou.

Profesorka Laura je vyprovodila až k zatáčce za třetím gigantem a tam se s nimi rozloučila. „Přijdu si, Světlanke, pro Marinu večer raději osobně, neposílej ji tedy zpátky samotnou. A přeji vám oběma krásný prosluněný a tichý den.“

Když Marina s profesorkou Marigoldovou osaměla, uvědomila si, že ji poprvé vidí v dryádí podobě. Ve škole byla profesorka vždy dokonale metamorfovaná, nyní jí z volně uvázaného nazlátlého drdolu vylézaly líány s jabloňovým listím a namísto dokonale ušitých šatů, které nosí ve škole, na sobě měla žlutou batikovanou tuniku až na zem. A přes ní přehozené hnědé sáčko.

„Můžu se zeptat, co budu dělat?“ nevydržela to Marina, protože se to na rozdíl od ostatních spolužáků na seřadišti prostě

nedozvěděla. Očekávala, že možná půjdou do nějakého skleníku, ale dočkala se překvapení.

„Když se studenti metamorfují, starám se ve škole o skleníky a pomáhám tady v Silvě ve školce. Je to roztomilá práce, myslím, že se vám, Marino, bude líbit. Naše malé dryádky jsou prostě kouzelné.“

„Vy tady máte dryádí školku? Já uvidím malé dryády?“ probrala se Marina z letargie. A okamžitě byla plná života.

Profesorka přikyvovala. „A pomůžete mi s nimi. Navíc si myslím, že i ony z vás budou nadšené. Budete se jim líbit. Skoro dospělá studentka z Rafaelovy školy. Víte, pro naše malé dryády jsou Rafaelova škola a lidský svět za ní velkými lákadly. Jenže zrovna lidský svět je lákadlo příliš nebezpečné. My tady sice naše malé dryádky na zrádnosti lidského světa pomalu připravujeme, ale stejně se jen malé množství z nich rozhodne nakonec v lidském světě setrvat. Většina se vrací po studiích do Silvy a pracuje a žije tady. A občas se na nějakých deset, dvacet let vydají do lidského světa, a to většinou buď kvůli ochraně životního prostředí nebo aby naučili lidi nějaké nové technologie.“

„Nové technologie?“ rozhlížela se nechápavě Marina po obří Silvě. Kromě chodníků a lamp neviděla nic, co by potvrdzovalo, že dryády využívají moderní technologie.

„No, zrovna třeba tamhle mezi těmi dvěma giganty, vidíte?“

Marina viděla v dálce stojící dům s úzkou špičatou střechou. I na tu dálku a přes zelené příšeří viděla nádherné kované zdobené štítu. Celý dům jí připadal takový ladný, líbezný. Jako stříbrný šperk.

„Je krásný, ale to snad lidi umí taky.“

Profesorka Marigoldová se záhadně pousmála. „Z čeho myslíte, že je postavený?“

„No... asi... z nějakého plechu, ze stříbra, hliníku...“ hádala Marina.

„Ale kdeže. My dryády neničíme Gaiu metalurgií a ani nekácíme stromy, abychom si postavili dřevěná stavení. My stavíme pouze za pomoci mycelia.“

„To je z mycelia?“ zamrkala Marina a pak zvedla hlavu do výšin, kde se mezi větvemi gigantů vinulo téměř ukryté schodiště. „Já myslela, že je to všechno ze dřeva. Ale vlastně se mi to na dotek zdálo takové... zvláštní. A jak se staví z mycelia?“

„Stavby a všechny ostatní výrobky se formují pomocí manter. Naši inženýři však vyvinuli pro lidi též jiné postupy, při kterých mantry nepotřebují. O všem se budete letos učit. Mimochodem, i tohle sako, co mám na sobě, je z mycelia.“

„Aha, a já myslela, že je kožené.“

Pokračovaly dál klidnou Silvou, tak klidnou, že to nakonec Marina nevydržela a zeptala se: „A kde tady vlastně jsou všechny dryády? Tam, kde bydlíme, jich potkáváme tak dohromady možná dvacet.“

Jako kdyby Marina svou řečí dryády přivolala, právě proti nim dvě mladé šly. Plavovlasá dívka a rudovlasý mladík se drželi za ruku, oběma z vlasů vyrůstaly liány s břechtanovými lístky. Pozdravili se s nimi a Marina si vzpomněla, jak se takhle v parku u školy procházela s Plantefoliem. *Jenže to nikam nevedlo. Naše zamilování nepřerostlo v lásku. Kdybych se tak mohla takhle procházet s...* Myšlenky jí však právě narušovala profesorka, protože vysvětlovala: „Silva je nesmírně rozlehlá. Když nevíte, kudy se dát, můžete všechna dryádí města a usedlosti velice snadno minout. Ale my naši školku nemíneme, protože teď zabočíme doprava a už tam budeme.“

Marina očekávala, že uslyší výskot a dětské hlásky. Namísto toho ji uvítala tichá budova s prohnutou špičatou střechou, která mezi stromy probodávala oblohu. „Ta je také z mycelia. Ale aby ladila se Silvou, dodali jí naši inženýři pomocí manter dřevěný vzhled. Pojdte, Marino, dryádky už na nás čekají za rohem, na zahradě. Vidíte, tamhle sedí na lavičce všechny zakoreněné.“

Marina napočítala deset dětí do školky, jenže tyhle ve stejných zelených tunikách nepobíhaly a nekřičely jako lidské děti. Malé dryádky, jedna vedle druhé, kluci i holčičky seděli s nohama metamorfovanýma v kmeny a s nesmírnou zvědavostí v očích sledovali přicházející profesorku s Marinou.

„Ty jsou tak hodné,“ kroutila Marina hlavou.

„Dryády i dryádky jsou prostě klidné, tiché a trpělivé,“ usmála se profesorka. „Úplný opak lidí nebo třeba faunů.“

„Hm, fauní školku bych tedy chtěla vidět,“ povytáhla Marina obočí. „V Lesním sídle u pana zástupce sice bydlela různá zvířata, ale žádné malé fauny jsme tam nepotkali.“

„A díváte se, Marino?“

„Vůbec ne, stačí, když si představím Vildu s Buližníkem plus několik jejich školkových klonů...“

„A k tomu malého Puka, ten byl taky pěkný rošťák,“ přidala profesorka s mrknutím. „Prostě král lesa si ani náhodou nenastěhuje partu takových maličkých fauňátek do svého sídla.“

Když Marina dryádky pozdravila, zasvítily jim v žasnoucích tvářích široké úsměvy a bylo vidět, že dychtivě očekávají její příchod.

„Marino, vyprávěla jsem jim o vás, o vaší léčivé síle a jaká jste skvělá studentka. Pro ně je váš svět zatím velmi vzdálený. Když s nimi zakoreníte, uděláte jim obrovskou radost. Jsou to čistokrevné dryádky a vidí, jak vyzařujete. Navíc jim připadáte dospělá a oni ti malí mají rádi, když dělají stejné věci jako dospělí,“ vyběhla jí profesorka.

„Tak jo,“ pokrčila Marina rameny, vyzula se a našla si místo k zakořenění. Profesorka jí podala knížku. „Budete malým předčítat. Založila jsem jednu z pohádek o dryádách. Já vám všem zatím připravím svačinu.“

Marina ale už byla v tu chvíli napůl břízou, kterou za slunečného dne pohltila sladká fotosyntéza. Celou svou bytostí vnímala pocity podobné popíjení sladkého nektaru, a tak na profesorku držící knihu hleděla naprosto nechápavě. Dryádí profesorka moudře počkala, až se Marina vzpamatuje z prvních doušek, které jí fotosyntéza nabídla, a teprve potom jí knihu znovu podala.

Nemůžu se při té fotosyntéze na nic jiného soustředit. Připadám si, jako kdybych se dívala na televizi a zároveň si četla knížku, uvědomila si, když hledala drobnou záložku. Papír pod prsty vnímala jako neuvěřitelně jemný, hebký. Byl z mycelia.

Dryádky na ní visely očima, když konečně začala: „Oxylos a jeho osm dcer.

Bylo nebylo, před dávnými časy žil na Peloponésském poloostrově dryádí strážce lesa, který se jmenoval Oxylos. Jako vytrvalá a houževnatá tisová dryáda se den po dni tisíce let sám a sám staral o stromy, a když se ho ostatní dryády ptaly, proč se neoženil a nezaložil rodinu, říkal, že nechce, aby se jeho dcery nebo synové hádali jako staré Graie, dcery mořského boha Forkýna a jeho ženy Kéty. Vždy podotýkal, že patří k tisovým dryádám, které nemají rády zbytečný hluk.

Jednou Oxylos čekal u kloboučníka Gráníka, u kterého si objednal nový klobouk z mycelia, aby ho chránil před promoknutím při pochůzkách v lese, když tu se v dílně znenadání objevila kloboučnickova sestra, jako proutek štíhlá jilmová dryáda Ptelea. Oxylos se do ní beznadějně zamiloval a chtěl ji neustále vidět. Jenže

Ptelea pracovala jako léčitelka a neměla na schůzky s Oxylem příliš času. Nebylo zbylí než se s ní oženit. Když se jim narodila dcera, pojmenovali ji po její překrásné matce Ptelea.

Lidem připadají dryádí miminka jako velice tichá stvoření, ale mrzutému Oxylovi dceřin pláč tak moc vadil, že svou ženu a dceru opustil.

Uběhla další staletí a vytrvalý Oxylos dál chodil Evropou, hlídal lesy a jednou, když na svých cestách navštívil dryádí hospůdku Před Průsmykem, zakoukal se do usměvavé šenkýřky jménem Balanis. Byla to buclatá dubová dryáda s růžolícími tvářemi, které maskovaly její dryádí zeleň. Všichni ji obdivovali pro její moudrý humor a vtipné rady, které svým hostům dávala, než se vydali průsmykem dál na sever do středu Evropy. Příbuzní Balanis varovali, že Oxylos s první manželkou vydržel jen krátkou dobu, ale Balanis se statný a klidný Oxylos zalíbil a řečem ostatních příliš nevěřila. A tak se konala svatba a brzy na svět přišlo maličké baculaté miminko dryádka Balanis. Oxylos se snažil s rodinou zůstat, ale když jeho dcerka po dlouhé době poprvé zaplakala, nemohl její pláč vystát a odešel.

Napůl šílený se toulal Evropou, nepil, nestaral se o fotosyntézu, až ho vysíleného téměř k smrti našla na jihu Peloponésu fíková dryáda Syke. Oxylos nechtěl žít, v horečkách stále šeptal o tom, jak opustil své dvě ženy a své dvě děti a že už se nikdy neožení, protože opravdu nesnáší dětský pláč. Když se mu ale péčí Syke navrátila do těla rovnováha a uzdravil se, nemohl od ní odtrhnout oči. Začal se o ni ucházet a Syke po dlouhých sto letech nakonec jeho žádostem o ruku podlehla. Když se jim narodila maličká Syke, neuběhlo ani pár měsíců a Oxylos zmizel. Při prvním pláči miminka se totiž rozběhl na sever a utíkal až do hor, až k jezerům ve vysokých Alpách. Tam chtěl na své šílenství zapomenout, stejně jako

na svou třetí ženu a dceru. A skutečně se mu to povedlo, jak jinak než pomocí dryády, kterou jednoho slunného dne potkal na vyhráté stráni. Tentokrát to byla révová dryáda Ampelos. Byla tak opojně krásná, že se o ni ucházelo mnoho dryád, ale když Ampelos spatřila Oxyla, beznadějně se do něj zamilovala a jeho minulost jí nevadila. Pro lásku ani elementálové nevidí chyby druhého. Rodiče i příbuzenstvo Ampelu varovali, nic však nesvedli a byla svatba. Ve šťastné domácnosti, kterou Ampelos udržovala, se do roka narodila maličká Ampelos. Oxylos byl vzorným otcem jen do prvního Ampelina pláče. Pak se šíleným výrazem v očích utíkal daleko na západ, až na pobřeží Lvího zálivu, kde se opět začal starat o stromy, dokud nepotkal štíhlou topolovou dryádu Aigereiu. Líbila se mu i pro svou nezávislost, obdivoval její schopnost hledět do minulosti. Dvorné a rozvážné chování Oxyla způsobilo, že i Aigereia podlehla jeho kouzlu, přestože věděla, jak se zachová po narození jejich dryádky.

A tak se skutečně stalo: po prvním zaplakání své dcery Oxylos znovu utekl. Nakonec skončil v náruči třešňové dryády Kraneii, která si už v dětství naplánovala, že se bude vdávat v růžových šatech, a vůbec ji nezajímaly řeči druhých, když se ji snažili před jejím nastávajícím chotěm varovat. Budeš jeho šestou manželkou a brzy ti uteče, říkali jí. Budu se vdávat z lásky a budu mít krásnou růžovou svatbu, odpovídala jim však sladce a trvala si dál na svém. Dryáda Kraneia, která se oběma do roka narodila, byla bělostná s růžovými tvářičkami jako třešňové okvětní lístky. Postupně při fotosyntéze sice dostala zelenkavý nádech, stále ale zůstávala roztočilá. A pak zaplakala a Oxylos zase utíkal.

A utíkal daleko, až na jih Itálie, kde pomáhal v olivových hájích. A tam také potkal ladnou a vážnou olivovou dryádu Moreu. Byl zvyklý na to, že ho dryády obletují, tato ho však navenek odmítala. Proč ho odmítáš, když ho miluješ? ptala se Morey sestra. Protože

chci, aby si uvědomil chybu, kterou pořád dělá, odpověděla jí Morea. Její sestra jí ale moudře řekla: Zbytečně se snažíš. Elementála nikdy nepředěláš. Oxylos bude pořád utíkat, až zůstane nadobro sám. Morea jí však nevěřila: Oxylos nezůstane nikdy sám. Všechny dryády se za ním otáčejí a nejen dryády.

Nakonec po dalších sto letech Oxylovu kouzlu přeci jen podlehla a provdala se za něho. Když nadešlo nové jaro, zůstala sama s maličkou dcerkou a Oxylos pádil jarní Evropou přes průliv až na Britské ostrovy.

V deštivém větrném počasí přišel o svůj oblíbený klobouk, takže brzy znovu navštívil kloboučníka. Jenže zrovna v té dílně nepracoval kloboučník, ale kloboučnice drobná lísková dryáda Karya. Tichá Karya ihned poznala, že za Oxylovým skvělým zjevem se schovává nestálá duše mrzutého tisu, který již pamatuje tisíce let. Líbil se jí, ale moc dobře věděla, že i kdyby se do ní zamiloval, zase odejde. Jenže ona Oxylo nezaujala, pouze ji požádal o nový klobouk a posadil se, aby si na něj počkal.

Karya obratnými prsty zpracovala nové mycelium a šikovně do něj vložila lískové větvičky, které přinášejí sny.

Oxylos cestoval po celé Británii, ošetřoval lesy a noc co noc se mu o Karye zdálo. Nakonec se vrátil na jih a požádal ji o ruku. Vezmu si tě pod jednou podmínkou, pravila mu Karya. A to, že při prvním pláči naší dryádky odejdeš zpátky za průliv. Aby ho Karya neodmítla, souhlasil s její podmínkou.

Když se jim narodila maličká Karya, aniž by to kdokoli čekal, stal se Oxylos tím nejobětavějším dryádím otcem, jakého kdy dryádí svět viděl. Nabídl se, že se bude o Karyu starat, aby mohla jeho žena dál provozovat svou dílnu bez přerušení. Nosil dcerku s sebou, kamkoli šel, měl pro ni vždy připraven nektar a med, aby neplakala. Staral se, aby dostatečně zakořeňovala

a fotosyntetizovala. Vychoval z ní krásnou tisovou dryádu, která nikdy neplakala. A když později v dospělosti zaplakala, Oxylos u toho nebyl, takže o jejím pláči nevěděl. A ani by mu nevadil. Už to nebyl pláč malé dryádky.

Oxylos miloval svou moudrou lískovou dryádu Karyu. Časem si všiml, že je vlastně krásná, jenže tak nenápadně krásná, že si toho v prvních letech nevšiml.

Zbožňoval svou chytrou a krásnou dceru tisovou dryádu Karyu. Ale trápilo ho, že jeho sedm dcer neodpovídá na jeho dopisy. Zval je všechny, aby za ním přijely a alespoň rok u něho pobýly na návštěvě. Až když jim nakonec napsala sama jejich osmá sestra Karya, přišly odpovědi. Všechny za pozvání poděkovaly, ale odmítly.

Tatínku, říkala Karya, ony opravdu nemohou přijet. Ublížilo by jim to. Jsou sice tisovými dryádami, ale vyrostly v jiných podmínkách. Jsou zvyklé na jiné teploty, na jiné srážky a sluneční svět. U nás na ostrovech by jim byla zima, trpěly by hladem a slabostmi.

Ano, můj drahý muži, přidala se její matka, když viděla jeho smutek. Měl sis kdysi pořádně rozmyslet, kde a do koho se zamiluješ. Ani dryády ani stromy nelze přesazovat do příliš odlišných prostředí.

Smutně pokyvoval Oxylos hlavou, když viděl, že se jeho děti vlastně nikdy nesejdou.“

Marina dočetla, dryádky si postupně všechny zívly a zavřely oči. Mrknutím oka usnuly ve svých malých korunách. A snad by usnula i Marina, kdyby ji nevyrušila profesorka, která jí přišla pošeptat: „Čeká na vás Daniel.“

„Kdo? Jaký Daniel?“

„Jak jaký Daniel? Říkal, že spolu děláte Rafael Express.“

„Jo, Neo!“ došlo Marině. „On je tady? A co chce?“

„To nevím, ale každopádně na vás čeká.“

Marina pokývala hlavou a začala vykořeňovat. *Neo je čistokrevná dryáda, je ušetřený všech metamorfóz. Asi dělá na dalším čísle, zatímco se všichni ostatní metamorfují,* předpokládala ve svých úvahách.

Neo seděl v herně školky u stolu pro učitele a probíral se papíry v deskách. Měl na sobě tmavě hnědou tuniku, zpod které mu vykukovaly zelené kraťasy. Přišel bos, zato neučesaný, polodlouhé blondaté vlasy zacuchané do břechťanových lián.

Za tohle dopoledne je to už třetí břechťanová dryáda, uvědomila si Marina.

„Nazdar,“ pozdravil ji svým pohledem mimoně.

Odpověděla a posadila se. Čekala, co se bude dít a proč za ní vlastně přišel až sem.

Neo nalistoval papír nadepsaný slovem Marina. „Posílá mě za tebou Špaček. Loni, jak jsi ztratila paměť, jsi byla v době metamorfózy pro náš časopis nepoužitelná. Tak mám zjistit, jak jsi na tom letos, a předat ti témata článků,“ pravil a pak vytáhl z batohu secvaknutou složku papírů do kopírky, napůl hotové číslo Rafaelu Expressu. „Špaček říkal, že tvůj rozhovor se Sejkorou a Buližníkem by dal hned pod článek o Plantefoliiem a jeho stáži ve Švýcarsku,“ zabodl prst do textu a Marině padl pohled na fotografii vedle textu. Musela polknout.

Plantefolie stál na fotce ve sportovním oblečení s tenisovou raketou v ruce a vedle něj se dokonale usmívala dívka s překrásnými blond kudrnami a aurou nágy.

„On tam hraje tenis?“ zeptala se zklamaně, přestože už dávno s Plantefoliiem nechodí a stále sní o Arthosovi.

Neo zakroutil hlavou. „Tenis hraje závodně Karin, dcera Plantefolieho trenéra.“

„Můžu?“ neodolala Marina a začetla se do článku. *Chce se stát profesionálním trenérem. Podá přihlášku nejen na FTVS do Prahy,*

ale taky na univerzitu v Ženevě. Přijede na léto a Karin s ním... Nesmím je potkat, musela bych se snad do země propadnout studem i smutkem. Co když mi ji bude chtít představit? U všech rohatých, jen to ne! polekala se a srdce se jí divoce rozbušilo. Vracela složku Neovi, přitom na ni padal smutek a zdálo se jí, že i slunce zašlo.

„A ještě by po tobě Martin chtěl druhý článek s názvem Hledíme ke hvězdám. Máš udělat rozhovor s ředitelem observatoře.“

Marina se narovнала. *Cože? Já mám jít za bratrem Arthose?*

„Určitě jsi zaregistrovala, jak před měsícem naši oktaváni vyhráli státní kolo astronomické olympiády. Marek jim dělal odborného poradce společně se Zichermannem. Martin chtěl na rozhovor spíš Zichermanna, jenže vždyť víš, Zichermann se vždycky při metamorfózách zašije do Kentaurionu. Tam my nemůžem. A navíc Sandra přesvědčila Martina, že Marek je pro Rafael Express zajímavější. Je podle ní atraktivní a...“

„A nekrade propisky,“ dodala Marina.

Vtom se ode dveří ozvalo významné zakašlání a přicházející Sandra se přidala: „V primě jsme se přece vždycky dohadovali, že se Zichermann chystá otevřít soukromé papírnictví.“

Marina jim příkyvovala. „Loni dokonce sebral propisku i Rusalce.“

Sandra byla jedna z mála elementálek, které nosily kratší vlasy. Nyní po poslední metamorfóze se stala konečně dryádou a v plavých vlasech se jí kroutily liánky s vrbovými lístky. Vnesla s sebou do školky domácí náladu. Se Sandrou a Neem se Marina hned cítila v dryádím světě mnohem lépe.

Sandra odložila batoh a posadila se k nim.

„Nafasovala jsem další vzorky mycelia a vracím se do laborky do školy. Ale cestou jsem potkala profesorku Lauru a ta mi říkala, že jsi tady,“ vysvětlovala Marině, která zkoumala její oblečení.

„No, nic moc outfit. Ale v tomhle vedru se ani nic jiného nedá nosit,“ ohodnotila svou lehounkou avšak pomuchlanou tuniku. Pak dloubla do Nea, který už v tu chvíli plul myšlenkami v jiném světě a zíral do stěny. „Hej, přestaň programovat a poslouchej nás. Ty jsi typická dryáda. Pořád myšlenkami někde jinde.“

Fotosyntéza za bouře

4.

*Všeho se bojím a jsem potrhlá.
Možná si myslíš, že jsem jen trochu potrhlá,
ale já dovoluju lidem spatřit pouze špičku svého
potrhlého ledovce.*

Rainbow Rowell, *Fangirl*

MARINA RÁZOVALA SEM a tam po terase před učebnou a nechápala, jak mohou být ostatní tak klidní. *Profesorka řekla, že bude zpátky hned po snídani, a už jsou to tři hodiny. A ostatní si klidně sedí a pijou čaj. A navíc začíná pršet, konstatovala otráveně a vstoupila dovnitř.*

„Co tam pořád tak nervózně hlídkuješ?“ zeptala se jí Kydippé.

„Protože mě nebaví tak dlouho čekat,“ zabručela Marina. Sedíme tady tři hodiny a nic se neděje.“

„Tři hodiny?“ nevěřila Kydippé. „To snad ne, nemám sice hodinky, ale jsme tu chvíli.“

„Nejsme, podívejte,“ vyhrnula si Marina rukáv, aby ukázala ciferník svých náramkových hodinek. „Přišli jsme sem v devět a je dvanáct.“

„To není možné,“ nevěřili jí ostatní.

„To se ti musí ty hodinky předbíhat,“ napadlo Vildu.

„Nebo máš povytáhlé to kolečko na seřizování a hodinky se ti přetáčejí, když hýbeš paží,“ napadlo Iva.

„Hele, přestaňte si ze mě dělat legraci. Tři hodiny jsou vážně dlouhá doba.“

Tereza ukázala na židli. „Pojď si sednout k nám a vykašli se na ty své hodinky. Je to jenom stroječek, který se může porouchat.“

Zbláznili se oni nebo já? Asi se na mě domluvili, když jsem byla venku. Co když to dělají schválně? rozhlížela se Marina po spolužácích, a aby zakryla svůj neklid, šla si nalít z konvice kávu. A potom se znovu zadívala na ciferník, na kterém neskutečnou rychlostí kmitala vteřinová ručička, minutová byla také zrychlená a dokonce i ta hodinová spěchala. Marina mlčela, ale znovu ji začala nesnesitelně bolet hlava.

A uběhla ještě jedna dlouhá půlhodina, než se konečně ve dveřích objevila profesorka Laura doprovázená královnou Dianou.

„Moji milí, s vašimi rodiči jsme již v kontaktu a žádný nemá proti vašemu pobytu v Římě námitky. V létě tedy absolvujete v Římě jazykový kurz, abyste pak od září mohli nastoupit přímo studium. Tak to byla první zpráva, kterou pro vás mám. A tou druhou je to, že si na týden půjčím Marínu, a to hned teď,“ překvapila je.

*Žádné balení, žádné rozloučení doma a s maminkou? Nemám pas...
A mobil...*

„Pas nepotřebuješ, projdeme Silvou až do Říma. A mobil si brát nebudeš, nikdo z rodiny nesmí vědět, že nejsi v Silvě,“ vysvětlovala

jí Diana, když se překvapená a zmatená Marina rozloučila se spolužáky a sestupovala za ní schodištěm.

„A co tam u tebe budu dělat?“ vyzvíдалa Marina.

„Uvidíš. A neboj, nebude to bolet,“ mrkla na ni spiklenecky Diana, „právě naopak.“

Šly samy a Silva se kolem nich zvláštním způsobem měnila, až se Marině zdálo, jako by procházely zrcadly. Začala nejistě našlapovat, pletly se jí nohy a nakonec zakopla a natáhla se jak dlouhá tak široká.

„Au,“ vyhrkly jí slzy a držela se za kolena, ze kterých jí vytékala čirá míza barvící se slabě dorůžova. Připadala si jako malé dítě, o které se pořád někdo musí starat.

„To bude brzy v pořádku, hojení u dryád je rychlé,“ poznamenala Diana a pokračovala dál v cestě.

Marina se za ní trochu belhala, ale bolest opravdu rychle ustupovala a za chvíli neměla na kolenou ani oděrku.

„Tělesně jsi zdravá, avšak dobře jsem si všimla, že psychicky ses do svého těla nevžila, proto tě k sobě беру,“ vysvětlovala jí Diana důvod, proč si ji k sobě vede na pár dní. „Prostě z tebe dryádu udělám. A taky se seznámíš se strýcem.“

Marina znovu zakopla. „Strýcem?“

„Ano. A našlapuj opatrně, už tam budem.“

„Já mám strýce?“ zastavila se Marina.

„Aine ti nic neřekla, vid'? Ani se jí nedivím. Náš Nios nemá rád malé děti a nesnáší cestování. Když ses narodila, vzkázal Aine, že bude dělat strýčka, až vyrosteš. Jinak že prý neručí za tvoji bezpečnost. A také vás bude mít u mě ve škole na matematiku. Ale teď pozor, blížíme se k bráně. Vede k ní spousta schodů, tak se soustřeď na chůzi.“

Vyšly po dlouhých nízkých schodech a stráže jim otevřely dveře ve zdi tak vysoké, že horní okraj Marina ani nezahlédla.

„Tyhle paralelní prostory jsou taková výhoda,“ pochvalovala si Diana, když vstupovaly do parku za zdí. Marina po pár krocích otočila hlavu. Zeď zmizela, viděla jen ozdobnou bránu bez dřevěných dveří. A za bránou pokračoval park.

„Jsme v Římě na mém pozemku,“ vysvětlila Diana. „Půjdeme teď do villy, kde se převlékneme, a pak si uděláme výlet. Zítرا tě čekají lázně, posilování dryádí imunity a na závěr strýc a nákupy. Myslím, že si ten týden opravdu užiješ,“ mrkla na Marinu.

Když se stromy Dianina soukromého parku náhle rozestoupily, Marina, stále přemýšlející nad neznámým strýcem, užasla. „To je krásný zámek!“

„Tady v Římě se tomu říká villa. Ale v podstatě je to zámek, to máš pravdu. A nemusíš tak spěchat, Marína, máme spoustu času.“

„Ale vždyť já nespěchám.“

„Ale spěcháš, tak zpomal.“

„Tak jo,“ souhlasila, i když si o tom myslela své. A když zpomalila, odhodila si volně rozpuštěné vlasy dozadu, narovнала se a zeptala se: „Víš, teto, přemýšlela jsem a zdá se mi divné, že zrovna já mám s metamorfózou takové problémy. Všichni říkáte, že je to proto, že jsem byla vychovaná u lidí. Jenže Veronika byla také vychovaná u lidí a dokonce její rodiče jsou nemetamorfovaní. Její rodina z matčiny strany má částečně dryádí geny, jenže to celé generace netušili. No, a Veronika problém s metamorfózami nemá.“ Marina se zastavila, protože byla tak trochu u konce s dechem a chystala se říci něco, co ji hodně bolelo. „Napadlo mě, že moje problémy nejsou vůbec spojené s výchovou u lidí ani s lidskými geny. S každou metamorfózou mám těch lidských genů méně a méně, a přesto mám problémy pořád. Je hrozné, co teď řeknu a prosím, neříkej to mamince. Já si... já si myslím, že ty problémy způsobují moje geny po... mamince.“

„Ach, ty moje nešťastná vílo,“ pousmála se smutně Diana a pramen vlasů, který Marině bral vítr, jí zastrčila za špičaté ucho. „Pohovoříme si o tom, až se umyjeme a převlékneme. Nechala jsem svou asistentku Gínu,“ protáhla svým typickým italským přízvukem, „aby ti nakoupila nějaké oblečení. V téhle tunice nemůžeš běhat po Římě. Jen doufám, že Gína nevykoupila všechny butiky. A že se trefila do tvého vkusu.“

Přicházely k pravé římské ville, které se ve střední Evropě říká zámek. Byla zakončena bílým cimbuřím a zadní vchod z parku nad širokým nízkým schodištěm lemovaly vysoké sloupy z mramoru.

„To je Gína,“ představila Diana Marině na schodech svou asistentku, černovlasou dryádu ve žlutých šatech, která je vítala a chrličila palbu italských slov. Během toho jim otevřela a úslužně podržela vysoké dveře. Všechny tři vstoupily dovnitř do příšeří vykouzleného velkým množstvím okenic na všech oknech, v tu chvíli osvětlených zářivým sluncem. I proto bylo uvnitř příjemné chladno.

Gina stále šveholila, Marina jí však nerozuměla ani slovo, jen těkala očima po malovaných zdech s výjevy zahrad a parků mezi sloupy z růžového mramoru. Právě zvedala hlavu ke štukovanému stropu, když jí Diana vzala jemně za rameno: „Gína tě dovede do tvé komnaty. V koupelně už máš vše připraveno. Pak si v komnatě vyber šaty, a až budeš hotová, zazvoníš na zvonek na stole a Gína tě přivede do salónu. Dáme si espresso a probereme, co tě trápí. A potom náš čeká výlet,“ mrkla na svou neteř.

Po naleštěné mramorové podlaze mezi sklánějícími se palmami a po schodišti se zlatým zábradlím došly obě dryády ke dveřím, za nimiž Marina našla svou komnatu, místnost s nádherným vyřezávaným a dřevem vykládaným nábytkem. Okamžitě si všimla dřevěné mozaiky na kulatém leštěném stolku. Poznala Pana hrajícího na syringu

před... před Dianou v háji. Chtě nechtě se musela usmát. Vedle Dianina obrázku stál zvonek. *Na ten pak zazvoním*, vzpomněla si a mezi ibišky v obřích květináčích prošla až k oknu. Otevřela ho a rozevřela okenice. Slunce ji málem skolilo a pohled na italské hlavní město, jeho kopule, střechy a chrámy ji ohromil. Ale pak si znovu uvědomila, proč tady je. Co ji do Říma vlastně přivedlo. *Kde je koupelna?* ohlédla se a došla k bočním pootevřeným dveřím.

Jedno okno koupelny vedlo na sever do parku, takže nebylo zakryto okenicemi, a koupelnu tak viděla v denním světle.

Uprostřed v loubí sklánějících se ibišků stála bělostná vana, sprchový kout se ukrýval vzadu za palmami a vysoké zrcadlo se zlatým rámem a umyvadlem měla po pravici.

„Já vypadám!“ lekla se svého obrazu v zrcadle. *Rozcuchaná, v téhle pomačkané dryádí tunice. A ty zaprášené nohy!* podívala se dolů na lýkové sandály.

„Asi bude nejlepší se osprchovat,“ hovořila sama se sebou. „Navíc voda pomáhá, třeba mě zrovna tady napadne, jak bych si mohla pomoci, abych byla normální.“

Vstoupila pod sprchu a nechala si vodu stékat po vlasech na tělo, přidávala horkou, pak zase studenou. Zavřela oči a vzpomínala na nádherné giganty Silvy, pak na lesy kolem Rafaelovy školy a doma kolem Jelení vísky. Některé rostliny ale právě ve vodě vypouštějí kořeny a Marina dosud netušila, že to platí i pro břízu, tedy pro ni.

„Ne, to ne, to nechci,“ vykřikla, když pocítila nutkání zakořenit, a rychle vyběhla ze sprchy. „Žádné kořeny nebudou!“ naštvála se a zavřela vodu.

Diana na ni čekala v přízemí v salónu, který Marině vzal dech. Z oken měla nádherný výhled do parku. Na stěnách spatřila obří plátna s motivy hájů a parků. Plátna držely zlaté rámy a kolem nich

vykukovaly bíle natřené stěny a šedý mramor. Pohovka a křesla kolem mramorového stolku byly potaženy zlatou látkou se zlatými výšivkami.

„Tak tyhle zelené sis vybrala? Sluší ti,“ uvítala ji Diana a ukázala, aby se posadila.

Před Marinu přistála miska s ovocným salátem a šálek kávy.

„Docela mám hlad,“ přiznala se a zabodla vidličku do hranolku ananasu.

„To věřím, když jsi od rána nejedla a navíc jsi už přes osm hodin bez fotosyntézy. A ještě si bez ní chvíli pobudeš,“ přikývla Diana a odložila šálek s kávou na stůl před sebe.

„S těmi tvými geny, mia carissima, máš pravdu. Všichni říkají, že tvé problémy způsobují tvé lidské geny, ale není to tak. Marína, co ti nyní prozradím, nesmíš nikomu říci. A hlavně ne Aine.“

„Na mě se můžeš spolehnout, teto. Budu mlčet jako hrob.“

„Va bene, *dobře*, tak mě poslouchej. Až donedávna jsme si opravdu mysleli, že za všechno můžou tvé lidské geny. Navíc problémy máš ze všech Aininých dětí jen ty a problémy měly děti Meluzíny, které měla s Raymondinem, a Rusalčina Stella, co ji má s tím dánským princem. Původně jsme si to vysvětlovali tím, že za to mohou lidské geny, a tak nám unikaly jednoduché souvislosti. Teprve letos napadlo Nia, tvého strýce, že by všechno mohlo být jinak. To víš, Nios je nejlepší světový prognostik všech dob, má opravdu vynikající kombinační schopnosti. Jeho teorie vypadala dost reálně, tak poprosil profesora Fontána, aby mu pomohl s testy DNA, kterou odebral tobě, Pukovi a Stelle. To víš, my dokážeme zkoumat v genech věci, o kterých nemají lidé ani tušení. A tak se ukázalo, že Stelin autismus i tvé problémy jsou zapříčiněny stejnou sekvencí genů od Aine, která u Stelly působí problémy ve spojení genů Rusalky a jejího manžela a u tebe ve spojení genů Aine a tvého otce.“

„Ale proč ona je autistka, když já nejsem?“ nechápala Marina.

„Protože u ní měl skryté autistické geny její otec, zatímco tvůj otec má DNA v pořádku. Takže se u tebe tato porucha projevuje jako psychické trauma z každé metamorfózy a nepřijímání metamorfóz. Profesor Fontán také říkal, že se domnívá, že ty geny působí i chaos v tvých schopnostech. Třeba jak se dokážeš rozzuřit do nepřičetnosti a přivoláš blesky. To bys totiž měla umět až po poslední metamorfóze a měla bys tuto schopnost umět ovládat, jinak jsi nebezpečná.“

Marina cítila, jak se jí hrnou slzy do očí. Diana si přesedla k ní na pohovku a vzala ji za ruku. „Marína, carissima, neboj se. Naučíš se svoje schopnosti ovládat. Jen to budeš mít prostě těžší. Tvůj strýc Nios, když byl dítě, byl také nebezpečný, a když dospěl, je naprosto úžasný. Jsem hrdá, že mám takového bratra.“

„To o těch genech se maminka opravdu nesmí nikdy dozvědět,“ popotáhla Marina. „Byla by ještě víc nešťastná. Teto, ona je už tak nešťastná, to na ní vidím.“

„My jí to taky neřekneme, ale stejně myslím, že to tuší.“

„A...“ Marina zvedla hlavu. Po tvářích jí sjížděly dvě velké slzy. „A nedá se... nedá se mi nějak pomoci? Třeba lékaři už umějí některé geny opravovat. Někde jsem to četla na internetu ve zpravodajství.“

„Marína,“ vzdychla Diana a vzala ji kolem ramen, „my se nemůžeme řídit podle lidí. Pro nás platí jiné zákony a musíme dodržovat to, čemu lidé říkají tabu. Opravování genů je zasahováním do osudu, a my do osudu zasahovat nesmíme.“

„Ale vždyť byste pomohli mně a Stelle.“

Diana se zahleděla do dálky skrz vysoká okna. Slunce se opíralo do rozlehlé zahrady a korun stromů za zahradou, odkud před chvílí přišly ze Silvy.

„Představ si, Marína, že bys měla od dětství opravené geny a ne-měla bys přivolat blesky. Co bys dělala v kobkách pod Kentaurionem?“

Marina ztuhla, tohle ji nenapadlo. „Nikdo by se o nás nedozvě-děl. A –“

„A zemřeli byste tam. Vidíš, kdybychom ti opravili tvou DNA, sice by ses snadno metamorfovala, ale způsobili bychom tvoji smrt.“

„Teto, já se bojím, že další metamorfózy už nezvládnou. Sirény a kentaui. A teď rok jako rostlina...“

Diana ze zvedla z pohovky a vzala ji za ruku. „Neboj, mia caris-sima, teď si vyjedeme na výlet a věř mi, že večer se sem zpátky vrátíš jako opravdová dryáda.“

„Kéž by,“ zabručela Marina a snažila se dostihnout tetu Dianu, která dlouhými kroky jako lovec už opouštěla salón.

Nablýskané temně zelené auto čekalo zaparkováno ve stínu pod podloubím, takže se při nastupování vyhnuly palčivým odpoled-ním paprskům. Když vyjízděly, všimla si Marina, že se k Římu ze všech stran stahují mračna.

„Bude bouře, přesně jak potřebujeme,“ poznamenala Diana.

„Na výlet? Vždyť promoknem,“ nechápala Marina.

„Dryádám voda nevádí.“

Marina po očku sledovala Dianu, jak ležerně a s přehledem řídí auto šílenou rychlostí. Opustily město a řítily se kopcovitou krajinou, míjely ovocné sady, vinice, pole. Mračna postupně klesala níž a níž. V dáli před nimi svítily blesky a svět rachotil hromem. Auto skrápěl déšť. Marina víc ležela, než seděla, celá cesta jí připadala naprosto ne-smyslná, šílená. A navíc ztrácela síly, ruce a nohy měla jako z papíru.

Náhle se mraky začaly trhat, prudké slunce svítilo jako reflektor na promáčenou krajinu. Jenže do protějšího svahu v dálce, kde se mezi stromy zelenala malá louka, stále bily blesky.

„Tam zastavíme,“ ukázala Diana.

„Mezi těmi blesky?“ zašeptala Marina.

„Ty už budou dávno pryč.“

Jak Diana řídila dál, louka na svahu jim zmizela z očí. Silnice vedla mezi stromy, po levici měly vysoký kovaný plot a za ním hluboký les. Potom jejich auto zabočilo na lesní cestu a nakonec se před nimi otevřela dálkově ovládaná vysoká kovaná brána, kterou Diana projela ještě hlouběji do lesa.

„Tohle je můj pozemek, živá duše se sem nedostane, mám tady klid a dneska tě tady zkusím vyléčit. Vystup si.“

Pořád pršelo, i když v dáli už skrze mraky pronikaly sluneční paprsky. Kapky, které klouzaly po listí stromů a dopadaly Marině na kůži, působily jako lék. Zvedla paže a nastavila dlaně. Vlasy jí sice nasákly vodou a šaty měla brzy nalepené na těle, ale chladná voda ji vzpružila, že byla schopná vydat se s Dianou hlouběji do lesa. Nadechovala se vzduchu, který byl prosycen bouří a deštěm, a připadala si jako ve snu. Konečně se před nimi otevřela malá louka, kterou před chvílí zahlédla z okénka auta.

Dešť neustával a sluneční paprsky vyčarovaly na kapkách duhu. A hned několik oblouků duhy se klenulo krajinou. Vzduch po blescích zvláště voněl.

„Je čas zakořenit,“ pravila vážně Diana. „Ať se ti nyní chce nebo ne, tak tady na tomto místě rozvineš své kořeny.“

Řekla to tak přísně, že v Marině hrklo a raději hned poslechla.

Voda jí bušila do kůže a přitom na ni svítlo slunce. Když nasála první doušek ze země, do které předtím tloukly blesky, zatočila se jí hlava a na nějakou chvíli ztratila vědomí. Když se opět probírala, zdálo se jí, že sní krásný sen. Metamorfovaná v dryádu nastavovala listy dešti a přitom hltala slunce. Toužila po stále silnější a silnější fotosyntéze,

přítom cítila opojný proud živin ze země a rychle tvořila v hlíně spleť kořenů, aby těch živin nasála co nejvíce. Rostl jí kmen, vytahovala se do výše a mraky se rozestupovaly a slunce zářilo na celou krajinu.

„Marína, svegliati... *probud' se*,“ pleskala ji Diana po kmeni, sama už dávno metamorfovaná a oblečená do napůl uschlých šatů.

„Ne,“ zakňourala Marina. „To je tak krásné. Je to jako sladký sen, nic krásnějšího jsem nikdy nezažila.“

„To jsem ráda, že už víš, jak je fotosyntéza sladká. Ale slunce zapadá, budeš mít po fotosyntéze.“

„To je otrava. Mně se nechce vykořeňovat.“

„Ale podívejme se,“ usmála se spokojeně Diana. „Předtím se ti nechtělo zakořeňovat, teď se ti nechce vykořeňovat. Vy teenageři nikdy nevíte, co chcete.“

„Teto, já byla úplně hloupá. Nechápu, že jsem nechtěla zakořeňovat,“ kroutila Marina hlavou. „Vždyť to jídlo, co získávám kořeny, je mnohem sladší, než když ho do sebe cpu pusou jako lidi.“

Cestou k autu se Marina vznášela. Podivný těžký balvan, který jí tížil na srdci a ramenou, z ní na té louce dočista spadl. Dotýkala se listů stromů i keřů, které mýjely, cítila jejich hřejivou vlídnost. Mokrě šaty jí nevadily, právě naopak. Osvěžovaly v teplém večerním vzduchu.

„Mám takovou radost, že kdyby se mi nemotaly nohy, šla bych objímat všechny stromy tady v lese,“ smála se.

„Nohy se nám dryádám po metamorfóze vždycky trochu motají. Nic se s tím však nedá dělat.“

„Ale to nevadí. Stejně hned jak se vrátíme, se zakořením do květináče u postele.“

„Nezakořeníš, mám pro tebe jiné překvapení. Už u nás čeká jedna naše známá dryáda a připravuje ti lázně.“

Marina si připadala jako na Vánoce. Pocit z fotosyntézy se podobal rozbalování dárků a navíc byla villa osvětlena stovkami lamp jako vánoční stromeček. V květnu.

Diana ji vedla rovnou do koupelny. Voda už z nich nekapala, šaty v tom horku napůl uschly. Když otevřely dveře, zůstala Marina překvapením na prahu.

I celá koupelna byla osvětlena jako na Vánoce. Nádherně to v ní vonělo a uprostřed u vany stála profesorka Marigoldová.

„Světlanke.“

„Dianko.“

Obě dospělé dryády se k sobě vrhly a radostně se vítaly.

Marině se zdálo, že jsou příliš afektované. Obě měly stejně nazlátlé vlasy. Diana však po odpoledni v dešti vypadala spíš jako rozčuchaná divoženka, zatímco Světlana měla vlasy jako obvykle zatočené do úhledného volného drdolu. A samozřejmě na sobě měla rozevláté květované šaty.

„Tedy, Dianko, ale máte tu vedro. Váhala jsem, jestli si mám vzít tyhle šaty, jestli mi nebude zima na ramena. Opravdu jsem nečekala, že koncem května tady bude takový hic. U nás je zataženo a prší. Škola prázdná, studenti po metamorfózách. Tak jsem ráda, že si povyrazím. To víš, pořád jen opečovávám ty naše skleníky... Ale Marinko, vám jsem zapoměla říct, když jsem vás vedla do dryádí školky, jak jste vyrostla. Už je z vás slečna. A celá královna Aine. Pojdte sem, koupel máte připravenou. Takové lázně vám nenabídnou ani v Karlových Varech... Co v Karlových Varech, ani v Lurdách.“

Marina přistoupila k vaně v ibiškovém loubí. Voda opojně voněla růžemi a na hladině plynuly nejen plátky růží, ale také květy ibišku a pivoňek. Dotkla se prsty hladiny a dostala na tu vodu chuť jako na čokoládu. Ani nečekala na další pokyny, shodila ze sebe

šaty a slastně se do vody ponořila. Světlana zatím zapnula přehrávač stojící na trojnožce v rohu koupelny a prostorem zněl tichý zpěv. Potom na hladinu před Marinu položila jemně vonící bílý květ.

„To je lotos?“ užasla Marina.

„Správně jste ho poznala, dávám vám ho sem, protože posiluje všechny čakry. Ve vodě máte kromě rostlin rozpuštěné živiny, takže je můžete plnými doušky nasávat, hned jak vám vyraší první kořínky. Odpočívajte, my si pro vás pak s Diankou přijdeme.“

Marina osaměla. Břízy vždy lační po vodě, takže první kořínky jí vyrašily z prstů na nohou, a to hned, jen co chvíli poseděla v lázni. Sledovala lotos před sebou, naslouchala hudbě a nebeským hlasům. Chtělo se jí jen tak pro nic za nic plakat a přitom usínala...

Měla pocit, že jen na okamžik zavřela oči, když ji probudil jiný zpěv a lechtání. *Co to? Ty jeden!* povytáhla obočí na ibišek, jehož list jí hladil po paži. Překvapená pozorovala, jak klouže dolů a zase nahoru. Takový pohyb nedokáže způsobit vítr.

Jak to, že se hýbeš? oslovila ho v myslí. A dostala odpověď. Nebyla to slova, nýbrž pocit. Pocit, že se přece ibišky odjakživa pohybují. „Toho jsem si nikdy nevšimla,“ prohlásila nahlas.

„Marína? Jsi vzhůru?“ zaslechla tetu ode dveří.

„Teto, oni se všichni hýbou a zpívají,“ rozmáchla se Marina do široka paží. „Doteď to nedělali.“

Diana jí s úsměvem vlepila polibek na čelo. „Děláš mi radost neterinko. Víš, rostliny zpívají a hýbou se pořád, jenže dokud jsi byla živočich, jejich pomalou frekvenci jsi nevnímala. Stala ses rostlinou, tak jsi na ně naladěná. Jako dryáda umíš vnímat pomalé rychlosti rostlin i rychlé rychlosti živočichů. Nágy zase například dokážou vnímat živočichy a duše kamenů.“

„Ty děsíky a běsíky? To jsme s krystalem na čele docela zvládali,“ vzpomněla si Marina na lumpárny v druhém ročníku.

Kdesi houkala hrdlička a skrz okenice se prodíralo jemné světlo. Marina se probouzela na pohodlném lůžku zakořeněná do hlíny v obří nádobě vedle postele. V prvních okamžicích po probuzení se nemohla rozpomenout, proč není doma ve svém pokojíku, proč neslyší babičku dole v kuchyni připravovat snídani. *Kde to jsem?* lekla se, ale pak se probrala úplně a paměť se jí vrátila.

Vykořenila a čekala, až se jí do nehybné spodní poloviny těla vrátí život. Potom se vydala k oknu a otevřela ho. *Už bych mohla ven na fotosyntézu, ale byla by slabá*, zkoumala světlo. Svítalo, slunce však ještě setrvalo pod obzorem.

Natáhla ruku k ibišku vedle okna a nechala ho, aby ji hladil svým listem. Bylo to pohlázení tak něžné, jako když se ruky dotýká kočičí tlapka.

„Buon giorno, Marína,“ stála náhle na prahu Diana, „slunce je už vysoko, jdeme fotosyntetizovat.“

Marina měla pocit, že se probírá ze snu, do kterého upadla u okna. „To už slunce vyšlo, vždyť tady stojím snad minutu a ibišek mě jednou pohladil...“

„Ale dítě, zase jsi upadla do rostlinné časové dimenze. Podívej se na ty hodiny,“ ukázala na komodu, kde splašeně tikaly zdobené hodiny z míšeňského porcelánu.

Marina vytřeštila oči. „Co to dělají ty ručičky?“

„Nic, jen jdou lidským časem a nám dryádám se zdá, že jsou šedesátkrát rychlejší.“

„To už jsem zažila, když jsme čekali na profesorku Lauru, než jsi s ní přišla. A já myslela, že mám rozbité hodinky,“ vzpomněla si Marina a se zamyšlením se podívala na pohybuující se rostliny v ložnici. „To budu takhle vnímat pořád? Jak to bude, až přijdu

mezi jiné elementály a lidi? Budou se kolem mě míhat? Jak budou mluvit?“

„Klid, dítě, my dryády se umíme okamžitě naladit na kohokoli, dokážeme vnímat zároveň různé časové roviny. Uvidíš, až půjdeme na nákupy. Ale teď už dost povídání, jdeme ven.“

Půjdeme na nákupy? ožila Marina.

Kráčely parkem. Diana v bílé říze, Marina jen v zelené tunice a sandálech a s vlasy volně rozpuštěnými, aby jí mohly volně růst dryádí vlasy, liány s březovými lístky, které měla už po pás.

„Tudy,“ ukázala Diana doleva, kde z cesty odbočovaly bílé schody se zábradlím. Marině v mysli vytanula vzpomínka na Kentaurion a spolu s ním i na Arthose. *Je mi bez něho smutno. Kdy se uvidíme? Uvidíme se vůbec ještě někdy?* ptala se osudu a spěchala za Dianinou vlající řízou.

„Tak, Marína, a jsme tady,“ vrátila ji teta do přítomnosti.

Stály mezi stromy, kam slunce skrze listí dopadalo jako v mlze.

„Tohle je jedno z míst v naší římské Silvě, o kterých se budete učit v dryádím ročníku. Jeho význam se nedá slovy popsat. Tvoji spolužáci na podobném místě tam u vás doma na Křivoklátsku strávili už včerejší noc a ještě je čekají další čtyři západy slunce. Místa jako tohle pomáhají dryádám vytvářet si imunitu pro tento svět, slouží jako očkování u lidí. Jediné, co nyní musíš udělat, je zakořenit. A to opravdu důkladně. Pod povrchem tě přivítá husté myceliární hnízdo. Bez takových by dryády a stromy už dávno nežily.“

Diana vzala překvapenou Marinu za ramena a říkala jí jako malému dítěti: „Mycelium je k nám dryádám vlídné, bere si od nás přebytek cukrů, takže netloustneme, a dodává nám skvěle připravené živiny a úžasné schopnosti. Čím hustější kořeny mu nabídneš, tím lépe pro tebe. Vyzvednu tě, až bude čas. A o svou bezpečnost

se neboj. Sice tu nemáš Světlanu s Juliánem, ale dryádí ochranka pozemek hlídá. Povolala jsem je do služby všechny.“

Marina se rozpačitě rozhlédla, ale Diana zavrtěla hlavou. „Mají na starost tvou bezpečnost, ne nahotu. Navíc jsi byla loni nymfou a určitě si pamatuješ, že nymfy stejně jako my dryády nahotu nevnímají tak jako lidé.“

Co můžu očekávat od podhoubí? maličko znervózněla Marina.

„Teto, vzpomínám, že profesor Kohout i profesorka Světlanka Marigoldová nás učili, že magickým podhoubím, tedy latinsky myceliem je protkaná celá planeta.“

Diana přikyvovala a usmívala se. Marina ještě nefotosyntetizovala, jen zakořenila a kořeny pátrala pod povrchem. Nasála první živiny, které byly tak sladké, že urychleně vytvářela větve a listí, aby mohla co nejdřív fotosyntetizovat. Nastavila listy slunci a přesně v tom okamžiku se jí v celém těle onen toužebný proces spustil. Vtom ucítila, jako kdyby ji celou od hlavy až k patě, od nejvyšších větví až po nejbudálenější kořeny zabalili do hřejivého rouna.

„To je ono?“ zašeptala s úžasem.

„Si, si, mia carissima. Mycelium si od tebe bere cukry, které vyrábíš, a zároveň ti dodává ty nejlepší živiny. Cítíš se s každým nádechem jako znovuzrozená. Ale to není všechno, to je jen začátek. Teď tě tady nechám snít a dřímat. Za pět dní se pro tebe vrátím. Uteče ti to rychle. Doba pěti dní je pro nás dryády jako pro člověka pouhé dvě hodiny.“

V tu chvíli už byla Marina obalená svou březovou korunou. Diana jí urovnala vlasy, které jí dalšími stovkami lián zhoustly jako lví hřívá. Její laskavé doteky vnímala Marina jen vzdáleně, protože ji mycelium, které se právě spojovalo s jejími kořeny, uspávalo.

Viděla Dianu odcházet a sledovala ji po cestě až k ville. Napůl v dřímotě jí došlo, že díky myceliu vidí po celém lese, po celém pozemku. V mysli se jí střídaly různé obrazy: brána do Silvy, dryádí stráže, neskutečně rychlá oblaka, zapadající slunce, babička Luna, která rychle ubývala.

Jen se zakořeňuj, Marino, má drabá vnučko. Nyní, když vám na nebi ubývám, rostou kořeny všem rostlinám, jste pod mým vlivem, stahují vás do hlubin k moudrému myceliu. Propoj se s ním co nejvíce. Nabídní mu své kořeny, nech ho v nich zabydlet, dovol mu, aby se stalo tvou součástí, a ono tě bude chránit a poskytovat ti svou magii. S myceliem rozkvetěš jako všechny dryády, jako rostliny, jako stromy. S myceliem získáš moudrost světa.

Slunovratný sen

5.

*Říká se, že když se vám o něčem zdá víc jak jednou,
tak se vám to určitě splní.*

Šípková Růženka

svou dceru, Diano, jsi takový strach nemívala. A to ještě nevíš, že jsem připravila kletbu, kterou se chystám ve vhodnou chvíli na Marinu uvalit. Marina je nyní díky tobě víc dryáda než ostatní dryády kolem tebe. Jako každá jiná rostlina si stále hledá vhodné místo, kde zakořenit a nasát živiny. Vnímá jinak než živočichové

a než její lidští přátelé. Pomalý čas jí připadá normální, čas lidí příliš rychlý. Umělá osvětlení ji unavují, potřebuje slunce a denní světlo. Je ráda, že se po těch nákupech dostala zpátky do Silvy. A já nyní jen počítám, studuji postavení hvězd a čekám na vhodný čas, kdy na ni svou kletbu uvalím.

„Takže ty máš strejdu? No to je prostě boží!“ válela se Médea na Marinině posteli, když jí Marina vyprávěla o krátkém pobytu u tety. „Tak popisuj a přeháněj. Jaký je?“

Marina se spokojeně usmála: „Bude se vám líbit. Teta říkala, že je idolem skoro všech studentek. Učí sice matematiku dokonce i na univerzitě, ale neřekla bys to do něj. Vypadá mladě a moderně. Je stejně vysoký jako Diana, má o trochu tmavší vlasy než ona, vlnité, tak po ramena. Přišel za námi do nákupní galerie, když jsme byly na kafi. To vypadalo zajímavě, protože on tak ležérně krácel, jako když má všechny na háku, jak říká můj tatka, a snad úplně všechny ženy a dívky, co tam byly, na něm mohly oči nechat.“ Marina se významně odmlčela, zatímco Médea se se zájmem posadila. „Co dál? Přeháněj. Jaká je dryáda?“

„Pozor!“ zvedla Marina ukazovák. „My máme v rodině všechno komplikované, protože Nios je sice Dianino dvojče, ale je elf.“

„Jak je to možné?“

Marina pokrčila rameny. „To víš, babička Luna... A stejný máme všichni pouze tvar očí.“

„Toho jsem si taky už všimla,“ přikývla Médea. „A jaký je strejda?“

„První dojem, který z něj máš, je spousta světla. On vyzářuje a máš pocit, že všechno ví, že má všechny přečtené. Vlastně takový římský profesor Pan. Teta se smála, že jeho ego dostalo těžký zásah,

když jsem mu prozradila, že jsem nevěděla, že mamka a teta mají bratra. On si totiž myslel, že ho zná celý svět. Že přece každý ví, že královna Diana má bratra dvojče. A byl hrozně legrační v té své uražené ješitnosti. A pak dostal hlad a objednal nám zmrzlinové poháry. To bylo tolik zmrzliny, že by se nám to snad ani nevešlo doma do mrazáku. Ale moc jsem si ji neužila, Nios totiž obchoduje na burze a dělá spousty dalších podivných věcí. Vysvětloval mi, jak tvoří prognózy a se svým týmem se snaží zamezit všelijakým šílenostem a zločinům, které mocní psychopati různě ve světě neustále vymýšlejí. Bylo to nepříjemné poslouchat. Vyprávěl, že se mu to občas taky nepovede a úplně mi tu zmrzlinu znechutil, až teta ho zastavila, že jsem prý něžná dívka a že to není pro mě. Že na špinavou politiku nemám věk.“

Marina Médee neprozradila, že si z ní Nios také utahoval, že dostal za úkol od ní v Římě odhánět cititele, a že mu na to řekla, že to bude mít bez práce, protože o ni se málokdy někdo zajímá.

S přibližujícím se Svatojánským večerem byla Marina stále nervóznější. *Setkám se zase se svým Lvem? Prozradí mi sen něco víc? Bojím se, vždyť ten sen je vlastně příšerná noční můra. Kdyby mi nepřišel na pomoc jednorožec, nevím, co bych v tom snu dělala. S jednorožcem vždycky cítím naději...* Marina si sedla k oknu, aby viděla poslední paprsky padající dolů mezi giganty, a svésila ztrápeně ramena. *Mezi ostatními bych se měla chovat jinak, ale když mě nikdo nevidí, můžu přece být nešťastná a bezradná. Můžu se bát...*, přikývla sama sobě a zadívala se na kmen protějščího gigantu.

Léta utíkají, pro mě je však jeden rok jako druhý. Všechny svátky Gaii v kole roku prožívám, ale nepočítám je. Nevím, kolikátý je tohle můj slunovrat. Nevím, kolik jich uběhlo od té doby, co jsi odešel. Marina zažila pouhých patnáct Svatojánských nocí a s elementály oslavila čtyři. Dneska slaví pátou. Je to její poslední slunovrat. Další už slavit nebude... Pět let mi proklouzává mezi prsty, pět let ji stíhám, pět let si přeji, abys jí, Arthosi, našel Lva mezi elfy. Má naděje, že přeci jen žije ve vesmíru někdo, jehož diagram zrození je tomu Marininu bližší než tvůj, zatím nepohasla. Také hledám. A kromě Marinina Lva hledám kentaurku, které hvězdy dají do vínku takové vlastnosti, že bude moci stanout na trůnu po tvém boku. Pokud se někdy taková narodí, budu nucena ji odstranit stejně jako Marínu. Arthosi, nejsi první kentaur, který se i přes veliké tabu zamiloval do jiné elementálky. Avšak ti všichni před tebou špatně dopadli, to víš. A nejen oni, ale i jejich lásky... Marínu teď s celou její třídou vedou Otoljenka a Laura do srdce lesů České kotliny, do bukového nemetonu, v němž ji mám jako na dlani. Naštěstí však aspoň pro dnešní noc můžu zůstat klidná, protože zůstáváš v Kentaurionu, kde plníš svou královskou povinnost a rozžínáš ohně na návrších.

„Stojíte mezi nejstaršími buky, jejichž přímí předkové přežili tady společně s myceliem pod zemí dobu ledovou,“ pravila jim slavnostně Otoljenka oděná stejně jako ostatní do jemné temně zelené tuniky splývající s lesem. „Listí buků z těchto rodů šumělo ve slavné Atlantidě, v jejich genech jsou proto navždy uloženy vzpomínky na tuto dávnou krajinu. Během spánku se do jejich vzpomínek ponoříte a možná tam spatříte i sebe. A pak támhle,“ ukázala mezi

stromy, „můžete spatřit mlhavý otisk brány, která kdysi do Atlantidy vedla. Musela být uzavřena a zničena, aby sem k nám našlo cestu co nejméně temných sil. Tím otiskem můžete klidně procházet, nikam vás nepřenese,“ mávla Otoljenka rukou a předala slovo Lauře, která je dovedla tam, kde i v tunikách zakořenili.

Marina ze svého místa viděla otisk brány jako mlhavé zhuštění, které jí nebylo ani trochu příjemné. Soustředila se na ni a jen na půl ucha poslouchala profesorky, které jim dávaly poslední pokyny.

„Po zakořenění se snažte co nejrychleji usnout. Spánek mezi buky nemetonu vám přinese věštecké sny, další potravu pro vaši elementární duši,“ říkala důrazně Otoljenka. „Já s Laurou budeme vedle brány, to říkám pro případ, že by nás někdo z vás šel v noci hledat. Ráno zůstaňte zakořenění a fotosyntetizujte. Samy vám dáme pokyn, kdy bude třeba jít zpátky do Silvy.“

Marina s Médeou zakořeňovaly kousek od sebe, přitom si vyměňovaly pohledy, ve kterých se zračila velká nejistota a strach. Jak dopadne jejich napojení na mycelium, jehož paměť sahá až do Atlantidy? Marina se navíc obávala, že nervozitou neusne, jenže ono bylo všechno jinak. Všechno bylo tak, jak by to nečekala.

V okamžiku, kdy se svými kořeny spojila s myceliem, propadla se do divného bytí. Napůl bděla, napůl snila. Viděla místa, která jí byla tak známá, a přesto se sama sebe ptala, jak je to možné, že je zná. *Vždyt jsem tady poprvé! Vždyt mě neznáte! Jak víte, co s tím mám dělat?* chtělo se jí vykřiknout na vílu, která spolu s ní stála u řeky mezi sloupy z bílého mramoru a podávala jí krystaly. Marina je nořila do vody a omývala. *Co tady dělám? Proč to dělám?*

Vtom ho spatřila, jak přichází podél řeky. Víla si ho také všimla a pravila jí:

„Výsosti, když dovolíš, na chvíli se vzdálím.“

Přikývla víle, aby mohli být o samotě.

Došel až k ní a objali se. Zůstala mu v náručí, když jí šeptal: „Posílal jsem ti před chvílí telepatické vzkazy, ale tys mi neodpovídala.“

„Nemohla jsem,“ usmála se na něj. „Právě jsme léčili, víš, že bych mohla léčení pokazit.“

„A já si myslel, že na mě nemáš čas.“

„Poslouchej,“ položila mu prst na rty. „Nežárli. Řekla jsem ti přece, že tě miluju. A já když něco řeknu, tak to vždycky myslím vážně.“

„Já taky. Já tě taky miluju. A když nejsem s tebou, mám strach, že se ti něco může stát a já ti v tu chvíli nebudu moci pomoci.“

Vtom se celý svět roztrásl, zčernal a náhle nebylo nic, pouze hluboká bolest z odloučení. Plula nekonečnem, slyšela sílící hudbu a hvězdy kolem se samy rozsvěcely. A pak najednou nebyla v tom kosmu sama, ale byli zase spolu. Dvě milující se duše. Ona i Lev.

„Kdybych věděl, co se stane a že nás hvězdy pokaždé rozdělí, unesl bych tě tenkrát na druhý konec světa.“

„A nechal bys ostatní bez mé pomoci? To bys jim udělal?“ pravi-la káravě.

„A ty jsi stihla někomu pomoci, než se ta vlna přes nás převalila? Že jsem si toho nevšiml.“

„Hloupé vtipy, hm,“ odvětila rázně, přitom netušila, že právě ve spánku v bukovém nemetonu udělala otrávený obličej a pokrčila nos.

„Přece se tu nebudeme hádat. Před všemi těmi hvězdami...“

Hvězdy, které je tak kruté už podruhé rozdělily, ty přísné soudkyně teď stále jiskřily a ona mu položila otázku: „Víš, že tě pořád hledám? Jenže vždycky, když se probudím, nepamatuju si ani tvůj hlas, ani tvůj obličej. Jestli tě znám, tak nevím, že jsi to ty. Už jsem se tolikrát zamilovala, ale zřejmě jsi to nebyl ty. A nebo jsi mě nepoznal.“

„Moje matka říká, že duše se vždy poznají,“ uvažoval. „Jenže někdy jim to trvá, než si to uvědomí.“

„Ano, to je pravda,“ vyhrkla. „Jednou se mi zdálo, že mě nechceš ani vidět... Počkej, kde jsi? Ty ses našel!“

Rozhlížela se, nerozuměla tomu. *Kde je? To by on přece nikdy neudělal, aby se urazil a odešel. To nikdy neudělal, i když jsme se pohádali. Vždycky byl se mnou a já s ním... Bojím se tady. Vesmír je tak veliký...*

Schoulila se strachem z nekonečna a také z osamění. Horečnatě přemýšlela, co by měla udělat, ale nic ji nenapadlo. A potom k ní z výšin začala klesat hvězda. Zvětšovala se a blížila a pak už viděla, že to není hvězda, ale zlatý jednorozec, který ji nechal, aby mu usedla na hřbet a chytila se jeho zlaté hřívy. A potom ji odnesl k její babičce, paní Luně.

Marino, probud' se, dralo se jí pod víčka Lunino stříbrné světlo. Když otevřela oči, spatřila nesmírně krásné otisky zbytků brány kdysi vedoucí do Atlantidy. Připomínaly jí filigrán na zlaté nožičce od maminičky šperkovnice.

Nadechla se vlhké vůně nočního lesa a pootočila hlavu směrem k Médece. Šťastně spala ve svých větvích. Vrbové dryády, jako byla Médea, se ve svých větvích dokážou dokonale skrýt.

Také bych si přála šťastné sny a hlavně žádné noční můry. Kdybych si tak aspoň pamatovala, jak vypadal. Je tak hloupé, že si po probuzení nedokážu vybavit jeho obličej. A přitom ve snu vím, že ho znám. Není to žádný cizí... ,zarazila se. Vždyť já vlastně ani nevím, jestli je člověk, nebo elementál. Možná byl metamorfovaný do lidské podoby, přivírala oči a snažila se vyvolat si obraz ze sna. Jakou měl auru? Kdo to je?

Její vzpomínání přerušil tichý šramot. Jako kdyby se někdo procházel lesem, ale nechtěl být upozorován. Strnula. Krve by se v ní

nedořezal. *Kde je Světlana s Juliánem?* Bylo to jen pár okamžiků, ve kterých se les se spícími dryádami zdál tak opuštěný. *Možná proto mě babička vzbudila, abych byla ve střehu, blesklo jí hlavou. Mám se odmetamorfovat, nebo se schovat do větví?* snažila se rychle rozhodnout, když vtom v dálce mezi stromy konečně spatřila příchozí a uklidnila se. *To jsou mamini strážce s vílou asistentkou, jak jí maminka moderně říká!* A teď se k nim přidal Julián, byl ukrytý za tím silným kmenem. *Co se to vlastně děje? Proč přicházejí?*

Když došli až k ní, uklonili se a asistentka jí sdělila, že je očekávána ve Svatyni paní Alby. „Vaše pramatka Luna pro vás má nový amulet.“

„Kolik je hodin?“ zašeptala Marina.

Všichni se podívali na Lunu a pokrčili rameny. „Do svítání je ještě daleko, stihnete si amulet převzít, než se nové víly a elfové probudí,“ pravila asistentka.

Hm, to jsou mi odpovědi... Do svítání daleko, to jsem taky poznala, brblala si pak cestou. Když se blížili k nejhlubší hlubině lesa, rozzářil se pod stromy mechový koberec. Tady si zula sandály a po koberci pokračovala k bráně ze spletených buků, za nimiž rostla svatyně živých bříz sklánějících své koruny v klenbě porostlé jmelím.

Kolem svatyně se nesl krásný tichý zpěv víl a elfů, zpívali v prajazyku a mnozí z nich tančili a vznášeli se ve světle Luny. Marině se na okamžik zastesklo. *Ještě třikrát se musím metamorfovat, než zase budu vílou a lehce si zatančím jako oni...*

Vzpomněla si, jak ji sem před čtyřmi lety maminka přivedla poprvé. *To jsem byla ještě taková malá a pamatuju si, jak se ze všech stran neslo šeptání ‚Paví očko, paví očko!‘*

Potkala jsem tady poprvé i Puka a Arthose. Tenkrát jsem se ho bála... Kéž by tu tak teď byl... Ale nebude, zavrtila při chůzi hlavou a už viděla u vstupu do svatyně stát maminku, královnu v bílé říze.

„Jé! Mami!“ nadšeně se k ní rozběhla se přivítat. „Máš krásné šaty, zato já v téhle tunice...“ zašeptala jí do ucha, když se objaly.

„Sluší ti to, ty moje věčně nespokojená vílenko,“ pravila Aine a urovnala jí vlasy kolem tváře.

Po vstupu do svatyně Marinu obklopila svěží vůně trávy, mechu a listů a oslnily ji proudy Lunina světla, dopadajícího dovnitř mezi mezi větvemi všech bříz, které rostly po obvodu a skláněly se do středu k nejmohutnější bříze.

Z výšky se až k zemi, k mechu pnuly girlandy větví s drobnými lístky a šištíčkami jehněd, mezi nimi rostly bohaté ratolesti zázračného jmelí a pod tím vším spali noví primáni s čerstvými motýlími křídly.

Jakmile Aine dovedla Marinu ke středu svatyně, zarostlá klenba Alby zašuměla a vysoko v záři Luny se zhmotňoval šperk, nová snítka jmelí. Tentokrát ne Aine, ale Marina sama ji zachytila do dlaní a užasle si ji prohlížela.

Očekávala snítku, jako byla ta předchozí, kterou zanechala v Pohřbeném městě. Babička jí však přichystala překvapení. I na této zlaté snítce jmelí svítily bobule podobné perlám, jenomže tato snítka byla navlečena ve zlatém kroužku, z něhož jí do dlaní proudila vlídná síla. Babiččina síla.

Aine měla pro dceru připravenou stužku, snítku v kroužku na ni navlékla a stužku jí zavázala kolem krku.

„Nesundavej ji, bude tě chránit. V tom kroužku je ukryt kousek Luny.

„Přímo Luny?“

„Ano, dítě. Babička ti věnovala do našeho rozměru kousek sebe samotné. Ale aby kámen z Měsíce, jak tomu každý obyčejně řekne, nikdo nezasvěcený při pohledu na amulet nepoznal, vložila ho do zlata.“

„Babička ho sama vložila do zlata?“ podivila se Marina.

Aine se usmála, ale v očích měla smutek a zkušenosti nekonečných věků. Něžně dceru pohladila po tváři. „Divíš se, vím. Nezapomeň, že moje matka a tvoje babička přichází z tak vysokých rozměrů, kterým ani já nerozumím. Dokáže věci, nad kterými nám zůstává rozum stát.“

Marina držela amulet a vnímala jeho sílu. Byla to síla plná života a jí v mysli vyskočila vzpomínka na chvíli, kdy zachraňovala Čerta zeleným Rafaelovým světlem. Aine jí urovnala amulet ve výstřihu jako před čtyřmi lety a odvedla ji na místo, kde může zakořenit. „Já si tady k tobě sednu, dítě...“

„Ne, mami, teď se nebudu zakořeňovat. Lehnu si k tobě a budu si s tebou povídat, dokud neusneme. Budu šeptat, aby se neprobudili všichni ti malí tady kolem,“ usmála se na okřídlené spící víly a elfy, kterých byla plná svatyně.

Usnuly obě velmi brzy, jak se k ránu stává. Ranní spánek bývá sladký, ale občas přináší i hořké sny. Marina upadala do Zásvěti a procítala ležící na sněhové pláni. Slunce na obloze bylo zastřené, přesto jeho odraz na sněhu jiskřil a oslepoval ji. Nemohla pořádně otevřít oči. Neměla rukavice a zmrzlý sníh ji řezal do dlaní.

„Marinko, pojď, nebo tady zmrzneme.“

„Potřebuju si odpočinout,“ zašeptala, ale nakonec se zvedla. Bratr jí pomohl jít dál, podpírali se navzájem, když se propadali do ledu a sněhu, po kterém tisíce let živá noha nepřešla.

Marina si zastínila oči dlaní a pozorovala jednotvárnou krajinu pokrytou ledem a sněhem. Pak obrátila svůj zrak k bratrovi. Měl zamrzlé i vlasy a řasy. „Puku, jsme tu jako uvěznění. Bojím se, že ten led nikdy nepřejdeme a on zatím zemře.“

„Nezemře. Má přece tvůj amulet.“

„A já ten jeho. Nejhorší na tom všem je vědomí, že je to moje chyba. Kdybych neotálela a šla, nikdy by se to nestalo. Babička Luna mi kladla na srdce, že ho musím zachránit. Musím to dokázat. Jinak mi zamrzne srdce. A přivolám na svět jen mlhu a chlad. Puku, my ho zachráníme. Je to... nelidské, aby se takhle dál trápil.“

Kam patřím?

6.

*Žádné osobní kouzlo se
nevyrovná něžnému srdci.*

Jane Austenová, *Emma*

BABIČKA JAKO VŽDYCKY volala z kuchyně: "Marinko, vstávej, ty spáči."

Marina tyhle sladké chvíle probouzení doma zbožňuje, i přestože už není malá holka. *Nikdy table rána nepřestanu milovat. Jenže takových je málo*, povzdychla si a vzpamatovávala se z nehybného spánku. Otevřela dryádí oči a ponořená do dryádího času pozorovala pohyby pokojových rostlin. Přitom jí zrak padl na budík. Vteřinová ručička jí jela před očima dokola šílenou rychlostí a ona se tomu začala usmívat. Jenže kdyby ji pozoroval nějaký člověk, dlouho by mu trvalo, než by si všiml, že roztahuje rty v úsměvu. Celou čtvrt hodinu jí to trvalo.

„Marinko, čas letí.“

„Jojo, babi, už jdu,“ odpověděla líně a položila si dlaň na srdce. Vnímala jeho údery a pomocí nich se naladila na svět živočichů, a tedy i lidí.

Dneska mě čeká výlet s Kátou. Poprvé do civilizace s lidmi, kteří neví, že jsem dryáda. Ale co když to nezvládnou? poplácala se po boku či spíš po bělostném kmeni nataženém na prostěradle. Z kmene jí vyrůstala obrovská tíha kořenů. Čím déle jsem dryádou, tím víc kořenů dokážu za noc vytvořit, konstatovala spokojeně a s určitou dávkou pýchy. Odhodila si z tváře dlouhé liány, které přes noc dosáhly délky až k pasu. *Jsem zase tak krásně zelená. Toho chlorofylu, co mám v krevním oběhu... Moc se mi to líbí, ale nemůžu takhle mezi lidi. A vůbec se mi nechce z hlíny.*

Netrvalo to dlouho a tenký sluneční paprsek se prodral škvírou v žaluziích, dopadl na polštář. Rychle do jeho světla nastrčila liánu i s listy a za okamžik ji omámila sladká fotosyntéza.

Nejraději bych tady ležela celý den. Nechce se mi chodit po dvou nohách. A co když se budu před Kátou chovat divně? Co když na mně někdo pozná, že jsem jiná? Že jsem rostlina? No, nejdříve ze všeho musím opravdu vykořenit.

„Marinko, Mari,“ volala zdola babička. „Máš připravený zelený čaj. Za hodinu tu bude Káta, tak ať se stačíš vypravit.“

Babička měla pravdu. Marinina ranní výprava se v nynější metamorfóze opravdu protahovala.

„Á, náš Honza na peci,“ přivítal ji tatka. „Stihneš to, dcerunko, vůbec?“

„Ale jo,“ zahuhlala už z koupelny.

„No, nevíš. Jak tě znám, budeš v koupelně tři hodiny a ujede vám vlak.“

„Ale tati,“ objevila se na prahu kuchyně, „to bys měl vidět, co dělá v koupelně Médea. Ta se vždycky celá nakreslí znovu.“

Usedla naproti smějícímu se otci a snědla jedno vajíčko natvrdo a k němu příkusovala jablko.

„Vem si ty jablka aspoň dvě. Jsi celá pohublá.“

„Já a pohublá? Podívej na ty špeky,“ zatahala si za kůži na břiše.

Jenže to už se ozval i děda jdoucí ze sklepa: „Jojo, souhlasím s Petrem. Děvčata mají být krev a mlíko a ty jsi jak sušená treska. Měla bys víc jíst.“

Marina odložila jablko. „Přestaňte mě, prosím, poučovat jako malou. Sama vím, co mám a nemám jíst. Už jsem vám to jednou vysvětlovala. Jíst musíme my dryády střídmě, protože nabíráme energii fotosyntézou. V zimě jíme více, protože fotosyntetizujeme méně. Teď v létě, kdybych zůstala stále zakořeněná, nemusela bych jíst vůbec. Koukni třeba na ty naše lipové dryády před domem. Když mají listí, nasyslí si při fotosyntéze tolik zásobních látek, že se ani v zimě nemusí metamorfovat do téhle nepohodlné lidské podoby a přežívají až do jara. Takže když teď během vegetačního období fotosyntetizuju, musím jíst střídmě. Protože už teď mám zadek tlustý, a když se nebudu kontrolovat, budu ho mít jako kobyly.“

„Kentaufí metamorfózu máte až ob rok, že?“

„Tati!“ praštila Marina do stolu a našpulila pusy, jako když byla malá. „Ber mě trochu vážně. Je mi skoro šestnáct.“

„Bude ti šestnáct, Mariňáku, ale až za...“, odpočítal na prstech, „za čtyři měsíce. A co kdyby sis dala tuhle babiččinu koblihu?“ přistrčil jí svůj talíř, na kterém v lepkavém cukru ležela přesladká kobliha s meruňkovým džemem.

Marina sjela po opěradle a začala se zároveň smát i kňučet. „Ty mě, tati, vůbec neposloucháš. Děláš si ze mě jen legraci. Jsem ti jen pro smích.“

„Ale kdepak, Marinko. Nejsi. Tu legraci se snažím dělat, protože... protože se s tebou dějí tak vážné věci, až mám strach, abys to všechno zvládla. Teda řeknu ti, že stromy jsou sice můj obor, ale

když tě vidím, jak se musíš večer zakořenit, jak jsi uvězněná v hlíně, to bych nezvládl. Kdybych se měl takhle proměňovat, tak už jsem asi na prášcích.“

„Ale nejsi, měl bys to v genech jako já. Sice to byl nejdřív šok, ale když jsem si zvykla, docela se mi to teď líbí,“ usmála se a talířek s koblíhou mu přihrála zpátky. „Navíc si vem, že i někteří nemocní lidé mají sami různé přístroje, které potřebují k životu, jako já mám kořeny a listy. Já se vlastně připojuju do hlíny a na slunce jako do zásuvek.“

„Cože? To vám říkal ten váš psycholog?“

„Ne, to přirovnání jsem si vymyslela sama. No, nemám pravdu?“

„Ale to víš, že máš,“ podpořil ji dědeček. „Péto, jedem.“

„Jasně, tati. A Marino, chovej se v Praze mravně. Nebav se s žádnými neznámými kluky. Jasný? Platón je naštěstí za horami, ale tebe aby člověk hlídal i před kamenným sousoším.“

„Tati,“ stiskla Marina našťvaně čelisti.

A děda se přidál: „Jojo, Petře, je načase si pořídit vzduchovku.“

„A nemáme nějakou starou na půdě?“ slyšela Marina ještě otcův hlas z chodby, když odcházeli.

„To víš, Marinko, každý otec si dceru hlídá,“ mluvila k ní babička z koupelny, kde se česala. „Půjdu teď za paní Hajánkovou, nezapomeň zamknout. A vem si s sebou pití. Vychladila jsem ti litr zeleného čaje, musíš si ho přelít do lahve. A další pití si kup.“

„Jo, babi, přeliju, děkuju. Jsi moje zlatá babička,“ objala ji Marina.

„A ty jsi zase moje krásná slečna víla. A kdybych tady nebyla, až se odpoledne vrátíš, nezapomeň si vyzkoušet všechny ty recepty, co jste je dostali za úkol. Suroviny máš nakoupené.“

„Jasně, babi, nezapomenu.“

Když babička odešla za paní Hajánkovou, konstatovala Marina, že má ještě tři čtvrtě hodiny, a tak si vzala čaj k snídani do obývacího pokoje. *Pustím si televizi, musím se vrátit do civilizace*, rozhodla se a usadila na pohovku. Vybrala si hudební kanál, aby zjistila, jaké hity v současné době lidé poslouchají. *Jsem úplně mimo*, odfoukla si a položila se na pohovku. Nad hlavou se jí skláněl obří ibišek, starší než ona sama. Usmála se na něj a zvedla ruku, aby se dotkla růžových květů.

Cítila, jak ji láká, aby se k němu přidala. Dotýkala se květu a vnímala vzkaz ibišku, že má dostatek místa v květináči a čerstvou hlínu. *No jo, babička mu včera dávala novou. Mohla bych k němu na chvíli přidat? Ale ne, Káta tu bude za chvíli. Neviděla jsem se s ní od metamorfózy, jsem zvědavá na novinky. A hlavně si musím dát pozor na pusy, abych neprozradila něco z posledních týdnů. Čeká mě náročný den. Ale s Kátou je legrace.*

Kátiny plavé vlasy Marinu naprosto dostaly. „Vypadáš jako filmová hvězda,“ zopakovala jí cestou několikrát. „Takhle jsem si to vždycky přála mít, ale na odbarvení mám vlasy moc tmavé. Když mě odbarvovala Médea, byla jsem fialová. Hm, nakonec se jmenuju Fialková.“

„Jo, asi to nemám nejhorší, protože Matyášovi se moje vlasy taky líbí,“ přikyvovala Káta. „Jo, a mimochodem, Matyáš na nás bude čekat na nádraží. Nemůžeme se vidět denně, tak jsme využili toho, že s tebou jedu do Prahy,“ vysvětlovala zvesela.

Marina si v tu chvíli uvědomila, že se právě probudila do reality. *Budu jim dělat křena! Budu úplně zbytečná.* A to ještě netušila, co jí dál Káta prozradí.

„Na náměstí Republiky na nás budou čekat Andrea a ostatní holky se zbytkem party.“

„Jaký party?“

„No, jak jsi jela na tu exkurzi, tak jsme se s holkama vydaly o víkendu na zápas florbalu našeho gymplu, a tak moc jsme fandily a byly jsme tak neodolatelný, že si nás prostě naši florbalisti všimli. Já teď chodím s Matyášem, útočníkem ze septimy, a Andrea sbalila úžasného brankáře. A když už jedeme do Prahy, napadlo mě i holky, že by za námi mohli kluci přijet a můžeme se prostě všichni setkat. Takové společné rande.“

Marina si právě pakovala věci, protože vlaková souprava s nimi vjízďela na nádraží. Přitom se snažila schovat svůj rozladěný obličej. *Takhle jsem si dnešní den opravdu nepředstavovala.*

„Ale ten tvůj kaštanový přeliv je taky super,“ změnila Káťa na chvíli téma. „Když ti na hlavu zasvítí slunce, úplně ti vlasy planou. A kluci prý letí na zrzky a rusovlásky. Teda aspoň se to říká.“

„Já zas slyšela, že letí na blondýny,“ smála se Marina, když sestupovala ze schodů vlaku na perón. Smála se, ale uvnitř cítila hořkost. *Plantefolieho Karin je krásná blondýna. A Karolína z jeho fanklubu je taky krásná blondýna. Proč já se domnívala, že by to se mnou mohl myslet vážně? A Arthos ten... Já jsem tak hloupá, blesko jí hlavou.*

Uvnitř nádražní budovy si připadala jako na jiné planetě. Nikde žádný strom nebo keř. Nikde hlína k zakořenění. Jen nějaké řezané květiny v miniaturním květinářství.

„A po tom celodenním sbírání vzorků jehličí jsme byli večer tak unavený, že jsme ani neblbli,“ lhala Kátě, jako když tiskne. Při každé metamorfóze Kátě „vysvětluje“, kam mizí na tolik týdnů, že je i nedostupná na mobilu. A tak si pokaždé vymýšlí nějakou exkurzi na nějakém místě bez telefonního signálu. A Káťa tomu naštěstí zatím věří. Jak by jí taky mohlo napadnout, že její kamarádka je napůl rostlina?

Před nádražím na ně čekal Kátin objev, jak o rok staršího Matyáše sama nazvala. Objal Káťu, políbili se a Marina si připadala jako

